

SPEJBERNES-MAGASIN.

VOR-UNGDOM.



NO. 4. JULENUMMER.
JANUAR.

1920

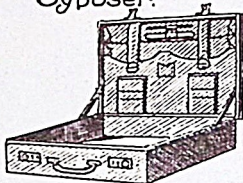
4. AARG.

P.W.
10

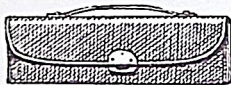
JOHANNES NEYER



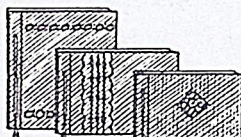
Syposen.



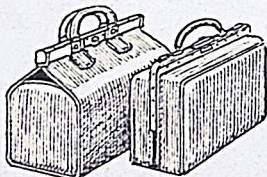
Skrive Kasser



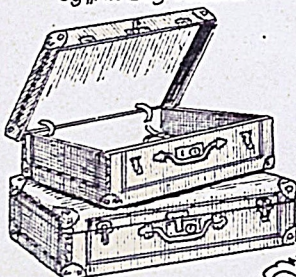
Nodemapper og Noderuller.



Amatør-Fotografi Album.



Rejsetaske i firkantet og „Kit Bag“ facon.



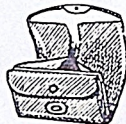
Lette og solide Haandkufferter.



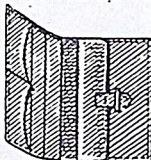
Julegaver.



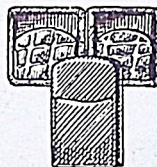
Dame-Portemonnæen.



Herre-Portemonnæen.



Seddelbøger.



Cigar-og Cigaret Etuien.



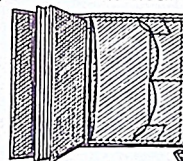
Dametasker.



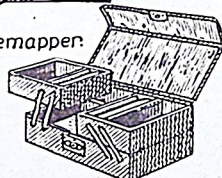
Portemonnætasken.



Manicure-Etuien.



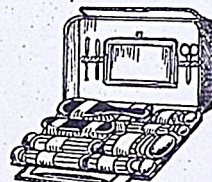
Skrivemapper.



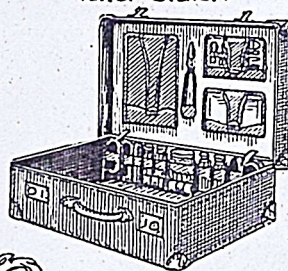
Smykkeæsker.



Mapper og Æsker til Handsker Lommeklæder, Slips og Skjorten.



Toilet-Etuien.



Dame og Herre Toilettasker.

Oplag 4800 Eksplr. — Pris 50 Øre.

SPEJDERNES · MAGASIN VOR · UNGDOM

4. Aarg.

JANUAR 1920

Nr. 4



Danske Spejdere paa Dybbøl Mølle Sommeren 1919.

Abonnement

6 Kr. pr. Aar, Enkelt
No. 50 Øre.

Abonnement kan tegnes
saavel for et Kvartal
som halv- el. helaarlig
paa ethvert Postkontor
saavel i Ind- som Udland.

Udgivet af „Det danske Spejderkorps“.

Redigeret af TORRY GREDSTED, Kaptajn, Box 75, Viborg.

Hoved-Ekspeditionens Adr.: Box 75, Viborg.

Ekspedition for Boghandlere:

Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26³, København. - Telefon Central 12240.

Annoncering

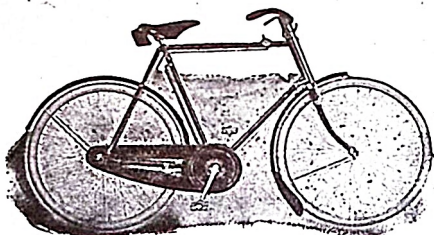
Pris pr. 1/4 Side 100 Kr., 1/2 Side
50 Kr., 3/4 Side 25 Kr., 1/1
Spalte 34 Kr. For mindre
Annoncer 20 Øre pr. m/m,
Rabat for 12 Gange 10 1/4.
Afdeling for København og Berne.
Strandvej 110, Hellerup. Tlf.
Hellerup 1313.
Jysk Afdeling, Tlf. 4646, Aarhus.

Englands fineste
Cykle

Humber

fabrikeret af:
Humber Ltd Bee-
ston og Coventry

Verdens ældste og største Cyklefabrik.



Humber Cyklen benyttes bl. a. af:

Hs. Maj. Kongen af England.
— Dronningen af England.
— Kongen af Norge.
— Dronningen af Norge.
— Kongen af Italien

Hs. Maj. Kongen af Grækenland.
— Kongen af Spanien.
— Shahen af Persien.
— Sultanen af Marocco.
— Emiren af Afghanistan.

Generalrepræsentanter for Skandinavien:

N. RAABERG & Co.

Farvergade 8—10. — KØBENHAVN — Telefon 9832

Spejderkorpsets Munderingsdepot

Studiestræde 30 — København K.

Telefon 3186

Skyttegravslampen „Perlux“,

komplet med Batteri og Lampe Kr. 5,00

Spejderlommelygte,

komplet med Batteri og Lampe Kr. 2,75

Kompasser

Kr. 2,25, 2,75, 4,50, 6,00

Hammondbenklæder,

Vindjakker og Regnfrakker

Husk Bogsamlingen

Forlang udførlig Prislister



Poul Holm, Silkegade 11.

Leverandør til alle Sportsforeninger.

Boldspildragter - Lob- og Svømmedragter - Gymnastikdragter
Bryderdragter.

Spejder-Benklæder Kr. 6,00, Strømper Kr 7,00—8,00,

Sandaler billigst hos

- Poul Holm, Telefon 3082.



AMATØRERNE

køber Apparater, Plader, Papirer og alt andet FOTO-
GRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos

HEINRICH & POULSEN

HØJBROPLADS 6 — KØBENHAVN — TELEFON 1428, 8728

Enhver rigtig Spejder
laver selv sin Suppe af
„THOR“ Kødetrakt



Sorø Andelsfrugteri.

Specialitet:

MARMELADER.

Sorø Andelsfrugteri.



Bredgade 33

Vesterbrogade 13

Kontant eller
25 à 30 Kr.
p. Maaned.

Elis Mellerup

Strandvej 159 — Telf. Helrup 739

Cigarer, Tobak, Cigaretter

P. Wulff — Horwitz & Kattentid
A. M. Hirschprung & Synner m. m.



CAND. PHARM

ENGEL & KISKY'S

**RAVNEKUR
PASTILLER**

INDEHOLDER SUKKER.

Mod Hoste og Hæshed
i Cartons à

35 Stk

Clichéerne til
Spejdernes Magasin.
udføres i

*H. Dietrich & Søn
Cliché Anstalt
København.*

Dybbelv 11.

Telf. 12865.

Ved Lejrbaalet.

Spejderchefens vestindiske Dage.

Jeg stod netop og solgte Tygegummi til en ældgammel Negerkone, da en velkendt, lidt snærende Kommandostemme fik mig til at fare sammen, den samme Stemme, som har faaet saamangen lille Spejder til at skælve i Drømme. Drømte jeg? Nej, ved Sct. Georg, det var saa sandelig Chefen i egen høje Person, lyslevende og svedende med nypudset Monocle.

Jeg tror ikke, der var ret megen Fornuft i det, jeg sagde de første Minutter, man er jo ikke forvænt med at se Chefen paa Inspektion, allermindst i disse fjærne Egne. Jeg forudseer en skarp Protest fra Æbeltoft, hvor Chefen vist heller ikke har været før.

Jeg vilde gerne have præsenteret min Trop for Chefen, men desværre havde mine to sidste Spejdere faaet deres Afsked paa Grund af Alderdom, de havde naaet den bedagede Alder af 12 Aar.

Ved et lille privat Lejrbaal, fortrinsvis bestaaende af Gløden fra vore Cigarer, fik jeg en Skildring af Chefens Oplevelser deroppe i Staterne. Han havde jo set en hel Del god Sport, men mest glædede det ham, at han havde hilst paa selveste Texas Jack, og Nat Pinkerton vil for stedsse høre til hans intimeste Venner. Ingen af dem var saa frygtindgydende som Omslagsbilleder paa deres talrige Æventyr lader formode. Mr. Pinkerton var en skikkelig Familiefader med en talrig Børneflokk og Kolonihave.

Texas Jacks Ridekunster kom ikke paa Højde med en Ritmesters ved Husarerne.

Store Æresbevisninger er her blevne vor høje Chef til Del. Han blev livsvarigt Medlem af Skopudserdrengenes Fagforening, da han med sin kraftige Haand et Par Gange med Held havde mæglet i faglige Stridigheder.

Øens fornemste Negerhøvding, Angostura med Tilnavnet „Kakerlakdræberen“, udnævnte Chefen til Stammens Æresældste med Tiladelse til at bære dens Tegn, en flækket Kridtpibe gennem Næsen, samt ved højtidelige Lejligheder at iføre sig dens Gallauniform, en sølvforgylt Sejlgarnssnor om Livet og ellers ikke ret meget andet. Han har lovet at bære den næste Gang, vi skal paa Nordpolsexpedition til Ulvedalene.

Vi arrangerede nogle Udflugter for Chefen, og Hustru. Da der var Tale om en længere Ridetur,

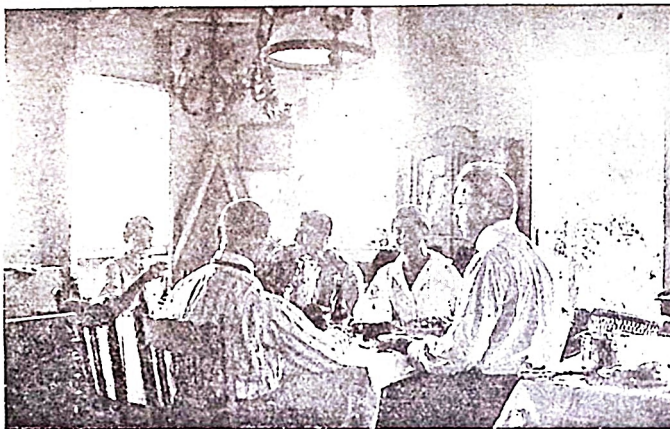
var der en Mand, som spurgte Ritmesteren, om han kunde ride. Jo, han troede nok, han kunde hænge paa en Hest, men forøvrigt faar samme Mand ikke yderligere Lejlighed til at spørge, da han blev naglet til nærmeste Palme ved Hjælp af det kendte gennem-borende Blik.

„Skal det være en Hest“, spurgte han og knuste en Monocle, da vi fremførte Øens Stolthed, en Hingst, som har taget 1ste Præmie hvert Aar i den sidste Menneskealder, „saa har jeg Katten rive mig aldrig set en Hest før“, men da han for tyvende Gang havnede i en Kak-tushæk, maatte han indrømme, at det dog var en Hest.

Men gennem dette nedsættende Spørgsmaal sprængte han et mangeaarigt Venskab, for Hesten tilhørte hans Barndomsven, en kendt Flyver og U-baadsshef. Jeg hørte dem tilfældig udveksle nogle Ungdomserindringer, det drejede sig fortrinsvis om Cigaretter og Idiotsexogtreds i Kulkælderen og saa



Spejderchefen paa „Champaign“.



Frokost paa Botany Bay.

udbytterige Plyndringstogter i Præstens Æblegaard, rask Ungdom den Gang! Iøvrigt forbavtede han de Indfødte her ved sine fænomene Evner til at kaste med Lasso.

Være paa St. Croix blev han interviewet af vor verdenskendte, forhenhværende Landsmand og Syndikalistredaktør, Hamilton Jackson, om Muligheder for Spejdersagen paa Øerne. Chefen mente nok, at der var visse Muligheder, men først, naar der var importeret en Snes Spejdere, men saa vilde der ogsaa kunde laves et godt Stykke Arbejde, rigtig donnergodt.

Iøvrigt skulde han omtale Spørgsmaalet, næste Gang, han spiste til Middag hos Præsident Wilson.

Vi er ifærd med at opslaa Mindeplader paa de Steder, hvor Chefen har beundret Udsigten, og vi anbringer Sølviljer hver Gang, han har sagt „Katten rive mig“. Vi maa forsyne disse Steder med Pigtraad, da Negerpigerne ellers hugger Liljerne og anvender dem til Næseprydelser.

gsaa Monoclen, for første Gang fremvist i denne Kant af Verden,

er meget eftertragtet og fra en Forbindelse, som staar Chefen ret nær, [har jeg] [faaet] [en] [op] [gø] [rel] [se] over de hidtil forbrugte 4 Dusin Monocler.

6 er „ofrede“ til Havets vrede Guder, uden at dette efter Forlydende hjalp noget. 2 forsvandt i Niagara, og samtlige 22 Spejderlejre, som Chefen besøgte, modtog til Erindring hver een. Den blev sømmet fast til de paagældende Troppes Flagstænger.

En gammel Trapper, som ledede en farefuld Kanotur, fik to til at sætte i Stevnen af sin Kano, det skal være saa godt mod Søsyge.

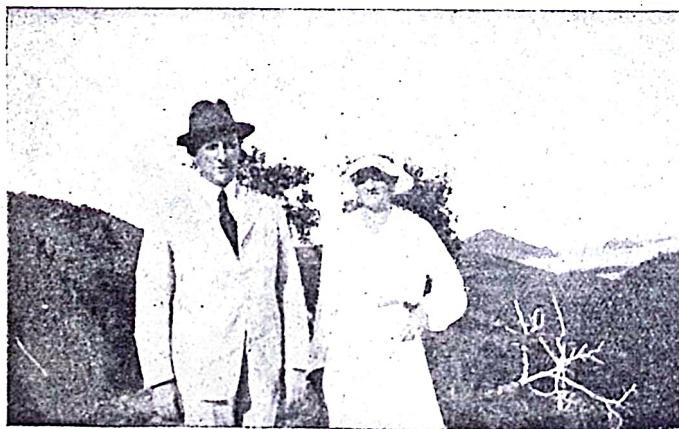
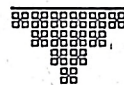
3 smeltede i Varmen hernede, og et helt Dusin blev anvendte som Drikkepenge. Paa Afskedsdagen dekorerede Chefen mig med en Monocle at bære i spejderfarvet Baand, Korpsets sidste Model.

Saa forlod han og Hustru denne Palmestrand for at drage ud til nye Æventyr.

Langt derude paa Havet skimter jeg endnu „Virginias“ slingrende Lanterner. Den har vores allesammens Haab ombord, alle danske Spejders og mange udenlandskes gode Ven. Maatte han naa lykkeligt hjem til det danske Graavejr og Gadernes Søl.

Sct. Thomas, 20/10 1919.

BONDE.



Kalle Knapp.

Af Ebbe Lieberath,
Oversat af Aage Jørgensen.
Illustrationer af Poul Sprogø.



Da Kalle Knapp var meget lille . . . d. v. s., det Dreng forstaa ved meget lille, altsaa ikke i Svøb og med Barnepige og al den Slags, thi det regnes ikke. Da er man jo ikke meget andet end en lille Pakke og ikke Dreng for fem Øre, selv om Far og Mor praler med, at Bylden er en Dreng. Saadan en lille en kan jo ikke spænde en Gummislynge ordentlig, og han kan ikke i Smug med en Sten ramme en Knaldhætte, han har hugget, saa det lyder af noget. Han kan ikke smutte ud gennem en Tjørnehæk, naar Stikkelsbærrene ikke er lovlige, og Gartneren viser sig i Horizonten. Og han kan ikke gaa i Vandet 5 eller 6 Gange om Dagen i Solskin og endnu mindre i Regnvejr. Han kan ikke springe om paa Isflagerne i et Gadekær, han kan ikke lave Kilder i Tøbrudstiden og staa i Bækken, til han bliver rigtig gennemsur om Fødderne, saa det kildrer saa sjovt mellem Tærne, og det snurrer i Fødderne o. s. v. o. s. v. Saadan en kalder de en Dreng! Nej, kom bare ikke med det!

Altsaa da Kalle Knapp var meget lille, eller saa lille, at han begyndte at lægge sig efter nogle af de ovennævnte herlige Dyder, som Far og Mor af en eller anden uforstaaelig Grund altid skulde kalde for Skarnstreger . . . Da han var kommet saa vidt, at han havde gaaet med vaade Fødder hele Dagen, men endnu havde langt til Stikkelsbærbuskene og endnu længere — milevidt — til Knaldhætter og Gummislynger, da var der kun en Ting i Verden, han brød sig

om for Alvor, og det var Stalden med alt, hvad der var der.

De fleste Drenge højest Fryd er maledes Træheste og Gibsdyr med Bidsel og Sadel og rigtige Haar, til Gyngeheste med Stigbøjler og Hestehaarshale og et ulideligt Spektakel i Tilgift for alle i Lejligheden og dem, der bor nedenunder. Men Kalle saa ikke til Legetøjet, naar der var rigtige levende Heste i Nærheden.

Naar han om Aftenen kom ind til Far for at sige Godnat og hoppe op paa Knæet, kunde Far ligesaa godt have faaet en Staldkost paa Skodet — i alt Fald, hvad Lugten angaar — for ikke at tale om Mor, der lod, som om hun vred sig af Afsky for Staldlugten, saa Kalle maatte krybe sammen af Latter.

Jonsson, Kusken, og Kalle Knapp hang sammen som Ærtehal, og Kalle saa hver Dag ud, som om han var den retmæssige Arving baade til Hestens Halm og deres Efterladenskaber.

Tidlig om Morgen, naar Karlen ringede med Klokken, stod han ved Siden af og lærte sig Takten med Madklokken.

Man maa endelig ikke tro, at han vaskede sig forinden, hverken i Ansigtet eller paa Halsen eller bare paa Hænderne. Nej, Nej. Det var der Tid nok til, naar det ringede til Frokost, han naaede i sidste Øjeblik ind for at faa det besørget.

Men saasnart Madklokkens sidste Tone ringede gennem Gaarden, entrede han op ad Væggen, forsvandt gennem en Luge ind i Stalden og aabnede Døren indefra lige tidnok til, at gøre Jonsson rigtig flov, naar han kom om Hjørnet for at lukke op.

Og saa stod den 9 Aars Knægt der og lo over hele Ansigtet, naar Jonsson lod, som om han studsede af Forbavselse.

„God Morgen, Jonsson, det er dog rædsomt, saa Jonsson har sovet længe“, lød det ivrigt.

„Ja, ja, vist saa, det er dog en vældig flink Dreng, Herren har.“

Og saa begyndte Dagens Arbejde, naar begge de rigtige Staldkarle var kommen og havde faaet deres sædvanlige Skylle af Jonsson, fordi de kom for sent. Jonsson sang Striglevisen, som han havde lært sig engang for mange

Herrens. Aar siden, da han tjente ved det kongelige, skaanske Dragonregiment, som det dengang kaldtes.

Og unge Hr. Peder — —

Børsten strøg i bløde Tag om det fine Haarlag, slog imod Striglerne, strøg og slog imod uafbrudt.

Tro ikke, at Drengen bare saa til, nej bevares, vigtig og forpustet stod han i samme Spiltove som Jonsson og tog sig af Benene — ikke Jonssons, men Hestens naturligvis — højere kunde han ikke naa.

Naar Striglen begyndte at se graahvid ud, gik han ud i Staldgangen, børstede Støvranden af og var stolt som en Konge, naar den var lige saa lang, som Jonssons var.

„Ser han Jonsson!“

„Ja, ja, vist saa, det er en vældig flink Dreng, Herren har.“

Af og til blev Knægten naturligvis træt og gik saa hen til Staldkarlene og kritiserede deres Arbejde. Der stod han bredbenet med Hænderne i Siden og højre Haands Fingre udspilede, for ikke at tabe Striglebørsten.

„Hør du, gnid bedre med Børsten, du. Det er ikke Meningen, at drive den af her“, sagde han og efterlignede Kusken.

„Ta'r du et Tag til med Striglen saa — —! Ja, der kan du se! Naturligvis sparker den; prøv selv at skruppe dig med et Rivejern, saa skal du faa at føle!“

I Baasen hos Plaggene var der morsomt, skønt det var strengt forbudt at gaa derhen — eller maaske netop derfor. Ofte maatte Jonsson springe ind og gribe fat i Ung-Kalle, thi det saa fælt ud at se Purken mellem alle Hestebenene i Støvet fra Tørvestrøelsen, naar Hestene sparkede ud. Men han lo bare.

Hvis Purken var bange for noget, saa var det da ikke for Heste og forresten heller ikke for Hunde.

En Morgen kom Far hjem fra Toget med Jonsson paa Kuskesædet og de to sorte Køreheste for Jagtvognen.

„God Morgen, Far“, lod det hende fra Arbejdshæstens Baase.

Far havde været længe borte og syntes, at Hilsenen lod saa kærlig og fornøjelig, at han sprang ned fra Vognen og gik hen til Staldøren.

Der findes et Udtryk „at faa Hjertet op i Halsen“. Men Far syntes, at Hjertet fløj ham lige op i Munden ved det Syn, der mødte ham.

Mellem Bagbenene paa en Hoppe, der var bekendt for at være særlig ondsindet, stod Kalle Knapp med en Arm om hvert Ben og hang omtrent som mellem et Par Kirsebærtræer. Det var i den værste Fluetid, og Hoppen bevægede uafbrudt Halen. Med Ørene fremadvendt og Hovedet tilbage saa langt Grimeskafte tillod, stod hun og kiggede paa Drengen, men kun Halen bevægede hun. Nu gælder det! Gik han frem og rykkede Drengen væk, vidste ingen, hvad der kunde ske. Bedst var det maaske at lade som ingenting. Men tænk, om den nu sparkede!

„Godmorgen, min Dreng“, sagde Far derfor med en Stemme, der skælvede af Angst. „Kom nu, saa gaar vi ind og spiser Frokost.“

Drengen slap Taget, gik lige frem, fik et Dask af Halen over Næsen, og sagde nogle slemme Ord, som han havde lært af Staldkarlen.

Men hvad gjorde det! I næste Øjeblik laa han rask og sund i Fars Arm, medens Hoppen nu

sparkede og stampede for at blive af med Fluerne.

Kom saa ikke og sig, at Heste mangler Forstand!

Drengen havde ingen Anelse om den Fare, han havde været i, han lo og støjede som sædvanlig, medens Far vekslede Blikke med Jonsson, som sad og saa bleg ud. Medens Kalle Knapp ved Frokostbordet endnu sad ved sin Grød, gik Far ud og kaldte Jonsson til sig.

„Hvordan i al Verden skal vi bære os ad med Drengen, Jonsson? Dette her saa for slemt ud, han kunde være blevet maset for os paa et Øjeblik. Jeg vil ikke give ham Klø, for jeg tror neppe, det hjælper, naar det gælder Hestene. Og paa en Maade kan jeg godt lide, at han holder af Dyr. Men tænk blot, om Fruen havde faaet ham at se!“

„Ja, tror Herren ikke, det er bedst at lade ham være. Drengen har mere Hest i sig end baade Herren og jeg tilsammen, og at Hestene kan lide ham, det er sikkert. De begynder at smaavrinke, naar de kan høre ham ude i Staldgaarden, saa man bliver ganske rørt. Det er ganske som med en Trompeterdreng, vi havde ved Regimentet. Han kom og gik, som han vilde, blandt de uroligste Kriker, uden at de gjorde ham det bitterste. Kalle er ligesaaan.“

„Ja, men det kan gaa galt en Dag!“

„Aah nej, de vil ikke gøre ham noget ondt, for de kan lide ham. Jeg har aldrig turdet fortælle Herren det, men Herren skulde bare set engang for 3—4 Aar siden, ja det var samme Aar, Herren købte den sorte. Hun havde sparket Spiltovet i Stykker og givet Svensson et Spark, saa han blev liggende.

Jeg sagde til Kalle, at han ikke maatte gaa hen til hende, og jeg passede jo paa ham saa godt, jeg kunde. Men ret som det er, stod han lige under Bugen paa hende og viftede Fluerne væk og talte med hende som med sin Barne-pige. Jeg blev naturligvis ganske rædselsslagen — —“.

„Ja, ja, og saa?“

„Ja, kan Herren tænke sig, tog hun saa ikke Drengen i Blusen og trak ham hen til Krybben. Og saa begyndte hun at sparke, alt hvad hun kunde.“

„Ih bevares!“

„Men da fik Drengen Øje paa en Hestebremse, som sad i Ly-sken, og han krøb ind under hende igen, og i det samme stod hun stille og kiggede bare paa ham. Og Drengen masede Bremsen, saa Blodet sprøjtede paa hans Fingre. Saa kom han ud til mig for at vise mig, hvor blodig Haanden var. „Se Jonsson“, sagde han, „sikke nogle Fluere.““

„Den Skarnsunge — —.“

„Og stod Hoppen ikke saa stille, saa stille. Hun rørte ikke engang Halen, saa længe Drengen var i Baasen.“

„Ja, men det er jo ganske for-færdeligt, det gaar aldrig — —.“

„Aah, saa sandt som jeg har haft vel Hundrede Heste mellem Knæene i mine Dage, saa rører de ham ikke, det kan Herren tage Gift paa, den eneste, der maaske er farlig, er Kavalleren.“

„Kavalleren, han har dog vel aldrig været inde hos den?“

„Nej, endnu ikke, saavidt jeg ved. Han har begyndt saa pænt med at staa udenfor Baasen og tale med den og spille paa Mund-harmonika for den, og saa sent som i Gaar stod Kavalleren med

Ørene fremadvendt og prustede imod ham ved Leddet.“

„Jamen Jonsson, jeg forbyder paa det bestemteste, at Drengen faar Lov til at gaa ind til den, husk paa det!“

„Jeg skal gøre, hvad jeg kan, ganske som Herren befaler. Men Drengen kender jo saa meget til Dyr, saa at han — —.“

Far mærkede, det løb koldt ned ad Ryggen ved Tanken om, at Kalle bare skulde komme i Nærheden af den ondsindede Hest.

Kavalleren var en 10,000 Kro-ners Fuldblodshingst, skøn som en Gud, men ondsindet, og den var ikke blevet bedre efter en slem Sørejse og en mere end slet Be-handling i sit Hjemland. Der havde været er forfærdeligt Væsen paa Gaarden, da den for en Uge siden holdt sit Indtog. Jonsson havde aldrig før i sit Liv været med til noget lignende. Pisk bed ikke en Smule paa den og Venlighed hel-ler ikke. Flisestumper fløj ud af Stalddøren, og Dreng og Heste-passere flygtede til alle Verdens Hjørner.

Kalle Knapp havde siddet oppe i Lugen paa Høstænget og set det

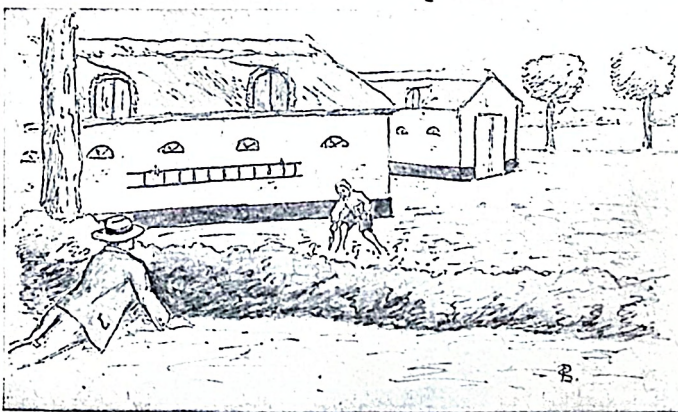
Hele. Saarede, fingerbrede Steder ned ad de gulglinsende Sider be-tød mange Pisk, vidste han.

„Stakkels Hest“, mumlede han.

Endelig omsider var det ædle Dyr kommet ind i Baasen. Men ingen, selv ikke Jonsson, havde turdet gaa ind og strigle den, og Foderet blev givet den fra Baasen ved Siden af.

Men Kalle Knapp havde sin egen Metode, hvorpaa han blev Ven med Dyret. Der forsvandt saa forfærdelig mange Knækrød for Tiden, syntes Mor, og Gartneren klagede bitterlig over Gulerodstve. Han besluttede at lægge sig paa Lur en Nat.

Han saa ikke et Menneske hele Natten, men lige ved Solopgangen, da Duggen funkede saa smukt, og Fuglene begyndte at synge, saa han Kalle komme listende paa bare Ben med Natskjorten stoppet indenfor Bukserne og to Knækrød under Armen. Nu rykkede han en Gulerod op, nu en til og endnu en — nej, den var for lille, ned med den igen. Saaledes blev han ved, til han næsten havde et halvt Dusin i Haanden. Derefter gik det afsted til Stalden, han stillede en



Pakkasse paa Højkant, og saa smuttede han ind gennem Lugen.

Gartneren sneg sig efter ham, men da han ingen Anelse havde om, hvilken Fare Drengen var i, blev han staaende udenfor lyttede.

„Hør nu, go'e Dreng, ikke ond, ikke ond, naa, go'e Dreng“, hørte han en dæmpet Barnestemme sige midt i Støjen fra raslende Grimeskafter og gemytlige Smaavrinskninger fra alle Hjørner af den store Staldbygning.

Lidt efter hørte man Tonerne fra en Mundharmonika, det lød saa svagt og fint, næsten som et Orgel. Men saa hørtes der pludselig en Lyd som et Kanonskud.

„Saa, ikke ond igen, go'e Dreng“, begynte Barnestemmen igen.

„Drengen er jo gal“, mumlede Gartneren og gik sin Vej.

Lige efter gled Kalle Knapp ud af Lugen, smuttede over Gaardspladsen og ind gennem Vinduet til Barnekammeret og forsvandt i Sengen, stille som en Mus.

Disse Smugbesøg havde han foretaget de sidste fjorten Dage eller rettere Nætter og troede naturligvis, at ikke en levende Sjæl vidste noget derom. Men Gartneren kunde ikke holde tæt for sine elskede Gulerødders Skyld og fortalte det til Jonsson. Jonsson lugtede straks Luntten, men var tavs som Graven.

Saa en Dag, da Herremanden var i Færd med at gøre Motorcyklen i Stand til en Langfart, kom Jonsson løbende.

„Herren maa endelig komme“, hviskede han, „jeg har aldrig i mit Liv set Mage, Kalle er inde hos Kavalleren, men gaa stille, ellers kan det gaa galt.“

„Hvad er det, han siger, Meneske?“

„Jo, jo, men stille, lad ham være, raab ikke.“

Begge sprang afsted, som gjaldt det Livet.

„Denne Vej“, sagde Jonsson hæst, greb Herremanden i Armen og drog ham med sig over Møddingen og trak ham ind i et tomt Spilto.

Herremanden kravlede stille som et Væsel op paa Krybben og — derinde i Baasen ligefor stod hans egen, elskede Dreng og saa Døden i Ansigtet uden at blinke.

Drengen stod paa en Savbuk og striglede efter alle Kunstens Regler, og Hingsten gled lidt frem og tilbage og snappede saa her og saa der paa Skrømt efter Drengens korte Bukser, den saa ud til at befinde sig særdeles vel.

„Intet Ondt i Verden
hænder Hesten min.
Intet Jern i Verden
skrabe skal hans Skind.
Hesten min, Hesten min“,

sang Kalle halvhøjt og falsk, saa det maatte skære i Ørene paa alle undtagen netop Kavalleren.

Saa hoppede han ned og flyttede Bukken lidt nærmere til Dyret.

„Se, nu ta'r vi Halsen, ja,
og nu ta'r vi Halsen, ja,
og Halsen ta'r vi nu,
og nu saa ta'r vi Halsen, ja —

Nej, nu tager vi en Gulerod i

Stedet for, smag paa den! Ikke den hele, jeg vil ogsaa have en Bid, din slemme Fyr? Tænk, at min go'e Dreng har faaet saa mange Pisk!“

Far hørte tydeligt, hvor den lille Haand klappede mod Hestens Hals.

„Nu ta'r vi fat paa Benene,
og Benet ta'r vi nu.“

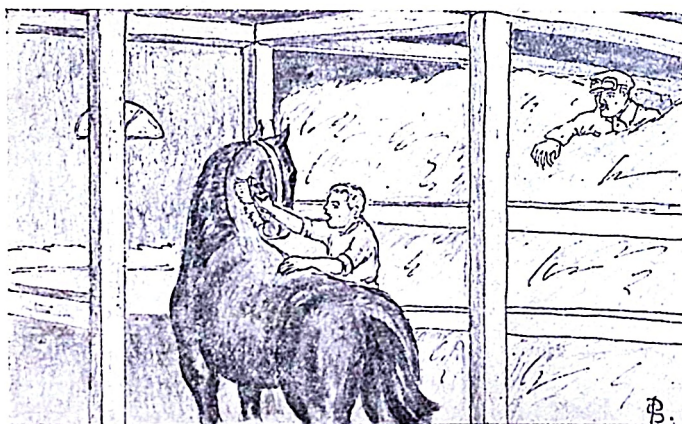
Men det blev Herremanden for meget. Tænk, om Drengen nu ogsaa gav sig til at strigle Bagbenene paa dette frygtelige Nervebundt af en Hest.

„Jonsson, spring efter min Browning! Jeg skyder, hvis det gaar galt“, hviskede Herremanden, gled ned fra sit Sæde og sneg sig lydløst hen til Baasen, thi han kunde ikke se Drengen, som nu var nede i Tørvestrøelsen.

Han kiggede forsigtig over Gitterets nederste Kant og saa den unge Herre staa og vride sin egen Vaskesvamp over en Spand med lunkent Vand.

„Her ta'r vi ikke Borsten,
men Svampen bruges her —“

sang han og strøg videre. Fik Armen helt ind under Laaret og strøg i lange, bløde Tag ud efter Benet ud til Hoven, som paa en



Brøkdæl af et Sekund kunde have sendt Kalle Knapp over i en anden Verden, hvis han ikke havde været den, som han var.

Men den stod som en Statue og gumlede paa Gulerodstoppen; at den nød det, var ikke svært at se. Det ædle Hoved var drejet til Siden. Øjnene, der før havde lyst grønt og ondt, saa snart et Meneske nærmede sig Baasen, havde nu det smukke, klare Udtryk som altid hos en Hest, der trives vel og har det godt. Ørene pegede fremad, og de nervøse, myge Næsebor vibrerede svagt til Tak med den venlige, snusende Bevægelse af Mulen, der maaske er det bedste Udtryk for Taknemmelighed, som i det mindste et Dyr kan vise.

„Se saa, go'e Dreng, nu er det færdigt“, mumlede Kalle og kastede Svampen i Spanden. „Nu er du saa fin som en nyslaaet Toskilling. Pust nu engang paa mig og saa Farvel med dig!“

Fars Angst gav Plads for noget midt mellem Stolthed og Taarer, da begge Drengens Hænder kærtegnede Hestens Mule, og de store Næsebor pustede paa Kalles runde Ansigt.

Kalle Knapp listede sig ud af Baasen med Savbukken over Skulderen og Spanden i Haanden og løb lige paa sin Far, som klappede ham paa Hovedet, idet han bed sig i Skægget.

„Jeg tror, du halter, Dreng, har du laaet dig?“

„Nej, Kavalleren bed mig lidt i Enden, da han snappede efter Gulerødderne, som jeg havde i Bukselommen, men det er ikke slemt. — Nej se, Jonsson med Browningen, skal I skyde til Maals? Aa, kære Far, maa jeg skyde med?“



Loftskammeret.

En virkelig Spøgelseshistorie

fortalt af Niels Meyn.

Med fotografisk Illustration efter Virkeligheden.



Man kan tro paa Spøgelser, og man kan lade være, og jeg tror, at man staar sig ved at lade være. Saalænge man ikke selv har mødt et haandgribeligt Spøgelse, saa har man i alt Fald Lov til at benægte, at der er Spøgelser til.

Men der kan indtræffe Tilfælde, hvor selv den mest haardnakkede Benægter kan komme til at tvivle.

Jeg skal fortælle en lille Oplevelse, som jeg havde i mine ganske unge Dage. Det var Sommeren det samme Aar, jeg var blevet Student. En Kammerat havde inviteret mig med ud paa Landet. Hans Fader ejede en herlig gammel Herregaard. Jeg vil ikke nævne Navnet, men kalde den Rudbæklunde og saa lade en halv

Snes. Aars omskiftende Forlob staa som en Skranke mellem Nutiden, og hvad dengang skete. Tilfældig fandt jeg et Fotografi i en Skuffe, da jeg ryddede op, og pludselig stod saa hin Ungdomsoplevelse lyslevende for mig, hin Hændelse, der en Gang gjorde et saa dybt Indtryk, men som jeg nu kun smiler af.

Det var i Sommeren 1909, at min Ven og jeg blev hentet af Rudbæklundes Charabanc ved den lille Landstation, hvor vore smilende Ansigter og hvide Studenterhuer lyste op i Ensformigheden.

Vi raabte overgivent Hurra, da de blankbrune Heste strakte ud gennem Stationsbyens eneste Gade og svingede med Huen til ethvert smilende Pigeansigt, der viste sig og stirrede efter os. Vi var jo unge og syntes, at hele Livet laa som en Leg, nu da vi var sluppet bort fra Skolens Tvang.

Vi blev hjertelig modtaget i min Vens Hjem, der var en af disse gammeldags Herregaarde med Taarn og Spir og tykke Mure og naturligvis et Utal af Spøgelseshistorier og gamle Sagn. Ved Middagsbordet sprugte jeg ud og lod hele mit attenaarige overlegne Livssyn skinne frem. Men pludselig kom der et Omslag, da min Vens unge syttenaarige Søster og hendes lidt ældre Veninde lo af Spøgelseshistorierne og erklærede dem for dum Overtro.

Vi havde lige drøftet Rudbæklundes traditionelle Sag om Gengangeren, der hver Nat ved Midnat viste sig oppe i et af Loftskamrene, og som var Skyld i, at ingen turde overnatte deroppe.

Jeg erklærede mig straks villig til at være Forsøget, men da dette heltेमodige Tilbud kun fremlokkede en lystig Latter hos de unge Damer, tog jeg en anden Beslutning.

Med en alvorlig Mine erklærede jeg, at jeg selvfølgelig troede paa Spøgelse, og at vi alle sammen skulde stille udenfor det hemmelighedsfulde Kammer ved Midnat.

„Saa burde vi tage et Fotografiapparat med, den fotografiske Plade kan ikke lyve,“ erklærede en af de unge Piger.

„Lad os det,“ sagde min Ven, „men saa venter vi til i Morgen Nat, for der er ingen Plader i mit Apparat. Jeg skal sætte en i Kassetten i Morgen“.

Det blev en Aftale og vi skiltes snart for at gaa til Ro.

Hele den næste Dag havde min Ven og jeg travlt, og ved Midnattid gik vi sammen med begge de unge Piger op paa Herregaardens skumle Loft. Vi var forsynet med et Fotografiapparat og med en Magniumsbombe og saa en Staldlygte.

Det var et rigtigt Herrens Vejr den Nat, det, blæste og Regnen slog mod Taget. Vinden suste dystert, og den gamle Vejrhane paa Spiret peb gudsjammerligt. Hyggeligt var der ikke paa det store Loft, men vi tog os sammen. De to unge Piger var ikke vel til Mode og de for sammen, hver Gang der hørt en usædvanlig Støj.

Vi stillede Apparatet op og aabnede Døren ud til Spøgelsekammeret. Saa var alt parat. Min Ven stod ved Apparatet, og jeg havde taget Lyset ud af Lygten og ventede kun paa at Klokken skulde slaa 12.

Pludselig lød et hæst Suk efterfulgt af en pibende Stønnen. Vi for sammen, men tog os i Skrækken. Det var Taarnurets Slagværk der gjorde Forberedelser til at slaa. Den sprukne Klang rungede, og i samme nu, det sidste Slag havde lydt, satte jeg Lyset til Magniumsbombens Lunte. Et voldsomt Lysglimt blændede os alle, og vi

stod en lille Stund og saa Lyskuglen danse forvirret rundt.

Saa lød der et klagende Hyl over vore Hoveder efterfulgt af en hul Klagen. Et Sus af Vingeslag blæste Lyset ud og vi stod i Mørket, medens Vinden sukkede og klagede rundt om os. Hyggeligt var der ikke.

„Hvad i Alverden var det dog?“ hviskede en af de unge Piger og hendes Haand greb krampagtigt om min.

„Saa De ikke den hvide Gestalt der flagrede forbi,“ hviskede jeg. „Nej,“ udbrød hun, „lad os komme ned. Jeg er bange.“

Vi gik ned — famlende os Vej gennem det mørke Loft, og nede paa Trappen fik vi atter Lyset tændt, og da vi var i god Behold nede i Stuen, erobrede de unge Piger Kassetten med Pladen vi havde taget, de skulde gemme den til næste Morgen, saa skulde den fremkaldes.

Min Ven og jeg gik til Ro, leende over den store Natugle, der var blevet opskræmt ved Magniumsbomben, og hvis Vingeslag havde blæst Lyset ud oppe paa Loftet.

Næste Morgen var vi alle fire nede i Kælderen, hvor vi i et primitivt Mørkekammer fremkaldte „Spøgelsepladen“. Vi saa, hvordan Billedet fortønedes sig lidt efter lidt, først en stor Kuffert, der stod ved Væggen, saa Overridset af Døren, der var aabnet ind til Kammeret, men saa viste der sig noget hvidt, der lidt efter lidt antog Form af en Gestalt, som svævede hen over Gulvet.

„Aah nej,“ udbrød min Vens Søster, „lad os slaa den Plade itu. Det er for uhyggeligt“.

Skikkelsen, der tonede frem var gennemsigtig, saa man kunde se Baggrunden igennem den.

Begge de unge Piger skreg højt og løb deres Vej, og min Ven og jeg blev alene tilbage. Vi saa paa hinanden og lo højt, men vor Latter blev afløst af Forfærdelse, thi i Billedets Forgrund tonende endnu en Skikkelse frem — helt gennemsigtig og aandeagtig — siddende paa den store Kurvekuffert.

Vi blev hede om Ørene, thi den Skikkelse i Forgrunden var ikke med i Beregningen. Sagen var nemlig den, at vi begge Dagen i Forvejen om Eftermiddagen havde været oppe ved Loftskammeret og stillet Fotografiapparatet op. Det tog ti Minutter at eksponere, saa der havde været rigelig Tid til, at jeg udstyret som Genganger i et hvidt Lagen og med en improviseret Dødningsmaske for Ansigtet kunde staa et halvt Minut i Kammerdøren og saa fjerne mig. Paa den Maade dannede der sig en taageagtig Gestalt paa Billedet.

Om Natten havde vi stillet Apparatet paa samme Sted, saadan at Billedet af Kammeret og Døren igen dannede sig, men „Spøgelseset“ var der som sagt i Forvejen.

Derimod kendte vi ikke til Skikkelsen, der sad paa Kufferten. Her var aabenbart noget, som satte Billedet i Forbindelse med det overnaturlige, eller med andre Ord, vi havde virkelig faaet en Plade af Rudbæklundes berygtede Genganger.

Vi var unge og uerfarne og Begivenheden gjorde derfor et større Indtryk, end det vilde have gjort, om vi havde været mere modne.

Vi tog kun et eneste Aftryk af Pladen, saa blev den slaaet i Stykker, fordi de unge Piger, der var stærkt rystet af Begivenheden, bad os derom. Og vi enedes alle fire om ikke at omtale vor Oplevelse til nogen.

Jeg gemte Spøgelseshættet, og havde saamænd helt glemt Begivenheden, hvis jeg ikke sidste Foraar til et Middagsselskab havde faaet en Fru — ja Navnet kan være ligemeget — til Bords. Det var den unge Pige, som var Veninde med Søsteren ude paa Herregaarden. Nu var hun gift med en Ingeniør.

Vi opfriskede forskellige Ungdomsminder, og naturligt kom vi saa ogsaa til at drøfte den gamle Spøgelseshistorie. Jeg slog det hen i Spøg, men min Borddame blev alvorlig.

„Der er nu mere mellem Himmel og Jord, end vi kan opfatte,“ udbrod hun, „og man skal ikke spotte med det overnaturlige. — Jeg kan fortælle Dem, at min Veninde og jeg hin Gang vilde drive Løjer med Dem og hendes Broder. Derfor listede vi os op paa Loftet med Fotografiapparatet, og medens min Veninde passede Apparatet, sad jeg — iført et hvidt Lagen paa Kufferten i Forgrunden. Det var saa vores Mening, at det „Spøgelse“, jeg havde forestillet, skulde vise sig paa Pladen, naar Billedet var taget igen om Natten, og vi senere fremkaldte det.

De kan derfor tænke Dem vores Forfærdelse, da vi i Stedet for en taageagtig Skikkelse paa Kufferten saa den uhyggelige Gestalt i Døren.

Jeg er ikke overtroisk,“ sluttede hun alvorligt, „men naar man gør Løjer med det overnaturlige, saa tænker jeg altid paa det mærkelige Fotografi, og jeg er glad ved, at vi slap med Forskrækkelsen.“

Desværre blev der i det samme givet Signal til, at Selskabet skulde rejse sig, og senere paa Aftenen fik jeg ikke Lejlighed til at forklare Sammenhængen nærmere.

Arcibald Halls Hævn.

Efter en gl. Beretning fra det vilde Vesten, fortalt af L. H.

Da Tom Hawkin for mange Aar siden kom til Guldgraverleiren „den blaa Kat“ ved Slugten ca. 10 Mil syd for Annatov i Rocky Mountains, var han ligefrem en fattig Lus. Naa, det er nu en ærlig Sag, og en Mand med et Par gode Arbejdsnæver klarer sig overalt. Guldfeberen havde lokket ham derop. Han tog trøstigt fat og havde Heldet med sig.

Men i Længden passede det ikke den smarte Tom at arbejde saa haardt for Guldet. Han solgte sit Guldstov og fik med stort Besvær startet en flot og prangende Bar med Saloon. Her herskede en for den lille By vanvittig Lüksus, der dog væsentlig indskrænkede sig til et Pillespejl og to Papirpalmer. Endog et Slags Orkester havde Tom engageret bestaaende af en enøjet Meksikaner, der spillede Mandolin, og en anden fedtet Herre, der gav sig ud for Skotte, fordi han trakterede en Sækkepibe.

Toms Forretning fik god Søgning, thi de gæve Guldgravere bestilte andet end at grave Guld. Om Aftenen og sommetider Natten med hvilede de sig efter deres strenge Arbejde. Adspredelserne bestod i Dans, Drik og Sang, eller man skod paa hinanden med Revolvere — alt efter som nu Humoret stod. Det var et vildt og forfærdeligt Folkefærd, disse Guldgravere.

Tom var ikke smaalig med Hensyn til at lade mindre Tvistigheder blive afgjort i sin Saloon. Derom vidnede

Siden har jeg ikke truffet den unge Frue, og saa var Historien igen ved at gaa i Glemmebogen, indtil jeg nu forleden fandt Billedet. Jeg haaber, at hun tilfældigvis vil faa Historien her at se. Saa kan hun, ligesom jeg mere mig over det pudsige Sammentræf, der for ti Aar siden satte Skræk i os unge Mennesker.

de smaa Huller i Bræddewæggen og den store Stjerne i Pillespejlet. Resultatet af al denne Forretningsdygtighed blev, at Arcibald Halls maatte lukke sin lille snavsede Brændevinsbod af Mangel paa Sogning. Hidtil havde han besorget Sindens Vederkvælgelse og Halsens Fugtighed i den lille By. Nu maatte han som sagt lukke, idet han med forfærdelige Eder nedbad Himlens Straf over Konkurrenten. Hvorefter han gik op i Toms Saloon og ernærede sig ved at spille Trekort, hvori han viste sig at være Mester.

En Dag bredte det Rygte sig i Byen, at tre Mænd var blevet skudt oppe i Bjergene, og at deres Lig om Aftenen vilde blive ført gennem Byen. Og sandelig — hen ad Aften saa man en Vogn med en uhyre Kasse komme langsomt skrumplende mod Lejren.

Dødens Nærhed har selv paa de mest forhærdede Naturer en betagende Virkning. Derfor strømmede alle Mændene fra „rode Kat“ sammen og ventede med Andagt paa Vognen. Da den kom til Byen, standsede Kusken og bad om en Tændstik.

Alle havde blottet Hovederne, og Jim Bret traadte nu til og spurgte: „Sig mig Jehu, hvem har du med i Kassen der“.

„Ver' det ikke,“ svarede John — „jeg ønsker bare, at hele Skidtet laa paa Bunden af Slugten.“ Hvorefter han med stor Sindsro gav sig til at stoppe sin Pibe.

Der lod en forarget Mumlen fra Mændene. Og Jim følte sig foranlediget til at optræde. „Jeg ved ikke, hvem du har i Kisten,“ sagde han, „men hvis det er en af mine Venner, du behandler-paa den Maade, saa skal jeg sørge for, at du snart selv kommer til at ligge ved Siden af ham.“

„Vi kan jo brække Kassen op og se, hvad der er i den,“ foreslog Jehu med største Ro. Denne Ro irriterede Jim, saa han trak sin Revolver og var fast besluttet paa at ville genkende en af sine Venner, hvem der saa end var i Kassen. De omkringstaaende gjorde Plads for ikke at staa i Vejen for en forvirret Revolverkugle, og det hele saa kritisk ud for Jehu.

Men denne gav sig roligt til at bryde Kassen op med en Hakke, som en interesseret Sjæl gav ham. Alle saa spændte og tavse til.

Laaget blev snart brudt op, og en fin

poleret Mahogniplade kom til Syn.

„En fin Ligkiste fra Østen bemærkede en af de omkringstaaende, og man trængte nærmere til. Mere og mere kom til Syn. Saa lod pludselig en dyb snurrende Tone og samtidig faldt Kassens Forside. Det var et Piano Jehu kørte med.

Den forargede Brummen afløstes af en let Munterhed. Jim mumlede noget om en tor Plet i Halsen, og alle gik hen i Toms Saloon, hvor Jim den Aften viste en Fløthed i Retning af at give Omgang som aldrig før. Det lykkedes ham ved denne snilde Taktik at holde Munterheden paa et passende lavt Niveau.

Pianoet var til Tom Hawkin.

Dets Ankomst vakte uhyre Begejstring. Hele Lejren ville være Tom behjælpelig med at faa det stillet op.

„Ja Forbenene ved jeg hvordan skal skrues i“, sagde En, „Tæerne lidt ud til Siden.“ Det husker jeg' godt fra den Gang, min Tante fik et Piano.

„Og hvis du vil have nogen til at stemme Strengen saa lad mig,“ bemærkede en anden.

Men mest ivrig var Jim. Han bragte Tæpper til at indhulle Apparatet i, for at det ikke skulde blive koldt.

„Jeg er født med Musik,“ sa' han, og trommede med Fingrene paa Bordet.

„Saa kan du vel spille os et Stykke,“ sagde Tom, da Pianoet var blevet opstillet.

Nej, det var længe siden, han havde rørt ved et Instrument, sagde han, og han vilde ikke gøre sig til Grin.

Det var det slemme ved Sagen. Toms Drøm om et Piano i sin Saloon var gaaet i Opfyldelse, men der var ingen til at spille paa det, til stor Glæde for Meksikaneren og Sækkepibemanden, men til Ærgelse for hele Lejren.

En og anden gik vel omkring og huskede, at han engang havde kunnet spille: „Pigen jeg efterlod ved Englands Kyst“ og andre Stykker, men ingen skulde have noget af at udsætte sig for det Grin, der vilde blive, hvis han nu havde glemt det.

Bare jeg kunde faa Lov at prøve en Time i Enrum, var der flere der ønskede. Men det var umuligt. Og disse Mænd, der hverken var bange for Bjørne eller Pistolkugler, var saa bange for at blive latterlige i Kammeraternes

Øjne, at Pianoet stod og samlede Støv og Rust.

Trekortsmesteren Arcibald stod ofte og betragtede Instrumentet. Naar han igen vendte sig bort, troede Tom i hans Øjne at kunne læse en slet dult Skadefryd.

Juleaften kom, og i den Anledning havde Tom pyntet vældigt op i sit Spillehelvede. Der var Granris ved Bjælkerne og Guirlander af Evighedsgrønt og Efeu paa Væggene. Men Pianoet stod stadig urørt.

„Juleaften og ingen til at hamre paa Mukkegojen“, sagde han ærgerlig. Saa skrev han med store Bogstaver en Seddel.

Pianist søges, 200 Dollars i Honorar! Og satte den op paa Nodestolen. Men ingen meldte sig.

Naa, der blev sørget for Gæsterne paa anden Maade med Mad og Drikke. Man sang lidt, men ingen Fest kom derover det. Da Skottens Sækkepibe gik i Stykker, gav Tom endog Ordre til, at al Musik skulde indstilles i Lokalet.

Det led sent paa Aftenen, og en døsigt Ro var ved at falde over Gæsterne. Et Pust af det Herrens Vejr udenfor fik dem til at se mod Døren, netop som en gammel hvidhaaret Mand traadte ind.

Den fremmede Mand vaklede hen mod Disken til Tom Hawkin og sagde god Aften.

„God Aften,“ sagde Tom, „haardt Vejr udenfor for en gammel Mand“.

„Ja, det er et haardt Vejr“, gentog den gamle.

Tom lavede ham en Æggepunch, som den gamle stak ud i et Drag.

„Lidt tørstig,“ sagde Tom. Han havde ikke undgaat at lægge Mærke til, hvor hurtigt Punchen forsvandt. Maaske været oppe og se paa nye Miner.

„I fire Dage,“ svarede den gamle.

„Maaske sulten?“

„Jo Tak!“

Den gamle satte sig og spiste, som kun den kan, der i 4 Dage har vandret i Rocky Montanas vildsomme Egne. Tom vartede ham op. Juleaften skulde ingen gaa sulten fra ham.

Da Maaltidet var til Ende, kiggede den gamle op paa Pianoet og spurgte, om der var Musik i Lokalet. Tom skammede sig som en Hund, da han maatte bekende, at ingen kunde spille, „men“ tilføjede han prøvende „maaske du kan lidt gamle.“



Tegning af Poul Sprogøe.

„Jeg har kunnet, men det er længe siden.“

Nu hjalp ingen Bon — han maatte op til Pianoet. Der blev stor Bevægelse i Saloon'en. Mon der skulde være Musik i den gamle Dreng.

Den gamle gik op til Klavéret og bojede sig ned over det. En Stol fandtes ikke, men en Sæbekasse gjorde samme Nytte.

Nu var der almindelig Spænding i Lokalet. Men snart var alle et Smil. Den gamle kunde spille. Det lød lidt sprukket i Begyndelsen, men snart lød gamle Visestumper og Dansemelodier iblandt med vemodige Toner fra Hjemlandet.

„Vil du se, hvor han kan med venstre Haand,“ sagde en.

Tom svarede ikke af stille Glæde! Men snart fik han nok at bestille, thi Musikken frembragte en rædsom Torst, som maatte slukkes.

„Du Tom, han spiller pinedød ogsaa med Benene,“ raabte Jim, da han saa den gamle bruge Pedalerne.

Den Juleaften blev som et Eventyr. Den gamle spillede mere og mere vemodigt. Og midt mellem Bjergene i Frost og Kulde fik Guldgraverne stille Minder om Ny Englands grønne Sletter og de stille Soers blanke Vand. Lidt efter lidt fik alle et sandt Anfald af moralske Tømmermænd.

Men da den gamle til sidst begyndte paa „home sweet home“, var det for meget. Alle fik Taarer i Øjnene og listede hjem, idet de lovede, at nu vilde de skrive til de gamle derhjemme.

Det var for de flestes Vedkommende længe siden, det var hændt.

Da den sidste Gæst var gaaet, vaklede den gamle ned til Disken, hvor Tom stod i dybe Tanker.

Han hostede slemt og tog sig til Hovedet med det lange hvide Haar. „Jeg er en gammel Mand, og gør det vist ikke længe. Maa jeg ligge her i Nat,“ spurgte han.

Tom fik samlet et Par Tæpper om bag Disken og redt et Leje for ham. Den gamle hostede forskrækkeligt.

„Det er snart forbi,“ stønnede han, „bare jeg dog fik talt med min Bro'r, inden jeg dør. De kender ham vel ikke? Han hedder Samuel Puke og bor en Mils Vej længere nede.“

Om Tom kendte ham? Ja det gjorde han rigtignok. Og nu skulde han snart faa ham hentet trods det forrygende Vejr.

Han drog af Sted for at hente Samuel Puke. Det var en drøj Tur, men han var dog glad ved at gøre en god Gerning. Da han kom tilbage med Broderen, var det næsten Morgen.

„Jeg har for tyve Aar siden gjort stor Uret mod min Broder — bare han vil tilgive mig,“ sagde Samuel, da de var i Nærheden af Toms Restauration.“

Tom tændte Lys og gik om bag Disken. „Han er væk,“ raabte han.

„Aah Herregud,“ jamrede Samuel.

„Jo, jeg mener, han er stukket af,“ brolede Tom nu „og har stjalet hele Boxen.“

Det var sandt. Tom opbevarede sine Penge i en Box bag ved Disken.

Hanseralsk.

Skitse fra Grønland

af

Kolonibestyrer Bistrup.

Hanseralsk (slemme Hans) hed han, men ellers var hans Navn Stjernen, det var det Navn, som hans egen Moder og Husets Kvinder havde hvisket i hans Øre, da han kom til Verden deroppe i det yderste Thule, der, hvor Solen forsvinder helt i mange Maaneder, og kun Stjernerne og Maanen lyser over Sneen og Isen, Sne og Is, næsten aldrig andet end Sne og Is. Da han var 7 Aar, var han bleven forældreløs. Det havde været en haard Vinter med Sult og Nød, hans Moder var død af Sult, og hans Fader var blevet derude paa Isen, dræbt i Kampen med en Isbjørn. Bjørnen, der skulde have været Frelsen for dem alle: Mad, Klæder og Brændsel. Om Natten havde der været Raadslagning mellem Pladsens ældste. Stjernen var jo kun til Besvær nu. Vel var han en Dreng, og Drengbørn var jo ellers af stor Værdi for Stammen, men han var kun 7 Aar, der var mange Aar endnu, før det blev muligt at drage Nytte af hans Kræfter og — der var ingen Mad til de mange, sultne Munde. Det blev besluttet at dræbe Stjernen, ingen ønskede nu at bære den Byrde, som det var, at skaffe Mad til ham ogsaa. Stjernen var kun 7 Aar, men han laa derinde i Snehyttens Krog og hørte

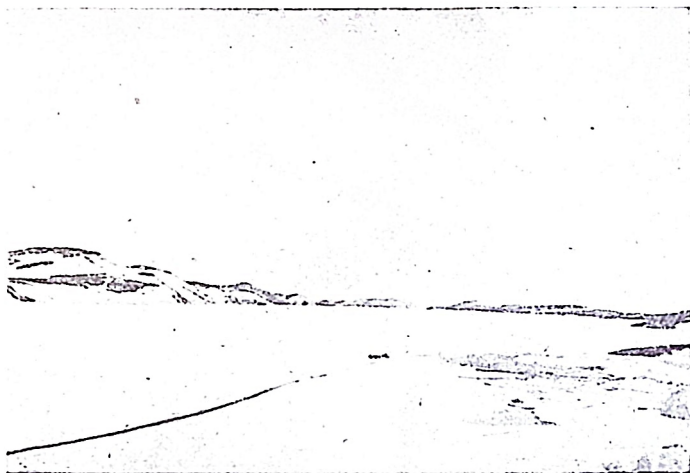
Den var brudt op, og Indholdet borte.

Man søgte straks efter den gamle, men fandt kun en Paryk og et Skæg. Et Spor af en Slæde tabte sig lidt udenfor Byen.

I Lejren savnede man Trekortsmesteren. Ingen havde set ham siden Juleaftensdag.

Men Tom Hawkins Piano staar stadig urørt.

H.



Det store Øde.

sit Navn nævne, kvæle ham, som man kvæler en Hund — saadan havde hans Dødsdom lydt.

Stjernen havde listet sig ud i Natten, hans lille Krop rystede af Angst og Kulde, kvæle ham som en Hund, nej saa hellere flygte ud mellem Fjeldene — ud i Sneen og Kulden.

Og det var bleven hans Liv hele den Vinter. Først var der bleven raabt paa og ledt efter ham, men han havde holdt sig skjult — om Dagen havde han holdt sig borte, langt borte, nok til at ingen gad gaa og lede efter ham, han havde jo ingen Værdi mere for Stammen. Værst var det med Hundene, de store, glubske, altid halvsultne, grønlandske Ulvehunde, som strejfede om og nemt kunde overfalde ham, hvis eneste Vaaben var de smaa, blaafrøse Næver. De Hunde var hans evige Skræk, og dog var de hans Frelse, thi Sneen og Kulden plagede ham.

Naar Hundene blev fodrede, sneg han sig ned til Hytterne, og mange en haard Dyst maatte han bestaa for at fravriste det sultne Dyr det kostbare Bytte, et Stykke fros-

sent Hvalroshud. Det var en Kamp for Livet, til hans lille Krop var bedækket med Saar og Ar. Det var hans 7 Aars Menneskesnille mod Væddyrets.

For hans Stammefrænder var det bleven en Sport at se ham kæmpe for Livet mod de halvville Dyr, ja at jage efter ham med Bue og Pil, selv Kvinderne søgte at ramme ham med store Isstykker, naar de saa ham snige sig ind

i Snehyttens Gang for at søge Læ mod Kulden, naar han søgte sine to eneste Venner, hans afdøde Faders gamle Førerhund og den gamle Hunhund, paa hvis Ryg han saa ofte havde redet, og som endnu kendte ham og tillod ham at søge Varme mod Vinterkulden op mod dens varme Pels.

Og saadan havde han slidt sig gennem den lange mørke Polarnat, en lille Vild, forskræmt og forjaget, forfulgt af alle.

Saa en Dag hen paa Foraaret, da Solen var steget op og nu stod paa Himlen hele Døgnet, da der igen var kommet bedre Tider med god Fangst og Mad, saa selv Hundene ikke gad æde op, var der kommen fremmede Slæder med hvide Mænd, og Stjernen var bleven indfanget. En hel Klapjagt, for Stjernen havde jo troet, at han kæmpede for Livet troet at alle Mennesker og Dyr var onde. Hans Moders Ømhed og Kærlighed, hans Faders Omhu for ham: Haabet og Stoltheden, den vordende Erhverv, alt havde han glemt i Kampen for Tilværelsen — kun 7 Aar gammel.

Syd paa var han bleven ført,



Et Slædeforspand.



Hvil undervejs.

mange, mange Mil, kørt og sejlet. Mange mærkelige Ting havde han set, Ting som hans lille, primitive Hjerne slet ikke forstod. Hans var han bleven døbt hernede. Hanseralsk, den slemme Hans, fordi han var vild og uregerlig.

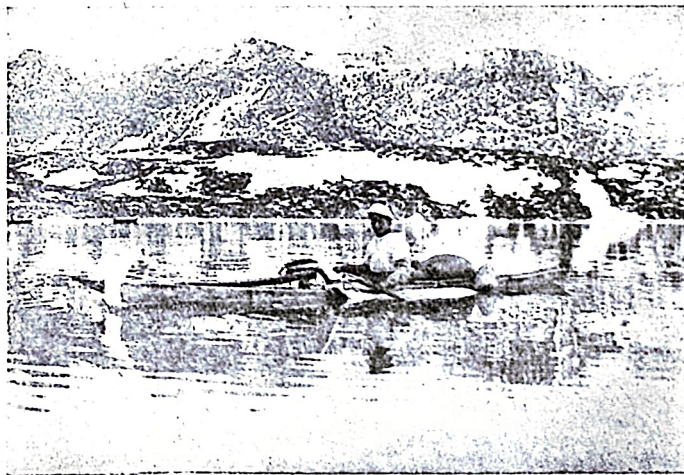
Og i Aften var det Jul. Hanseralsk forstod det slet ikke, men hans lille Plejebroder havde fortalt ham derom, hans Plejebroder — Storfangerens Søn: Patusinguak (den lille, rare Paulus), Paulus, som kun kendte til gode Dage. — Hanseralsk rejste sig fra sit Leje og listede hen, til Paulus: Der var saa meget, de to havde at udrette, og de maatte skynde sig, for det var jo Juleaften i Aften.

Og de to Drengene skyndte sig ud i Natten. Sneen dryssede tæt ned over dem, men de ænsede det ikke, heller ikke de 30° Kulde. Først var der den store Slæde at hale ned paa Stilladset, saa var der de 12 store Hunde at give Sele-tøj paa og spænde for, saa var der den store Kajak, som ogsaa skulde paa Slæden og surres godt fast og

alle Vaabnene, intet maatte mangle, alt skulde være paa Plads. Og saa var der deres egen lille Slæde med 6 Hvalpe for, den de brugte til Vandhentningen oppe fra Søerne, som laa langt borte, til at hente Brændsel med, til deres egne, smaa Jagtture, eller naar Faderens Fangst skulde hentes hjem, ofte mange Mil.

Og Paulus fortalte imedens om Julen, først var der Overhøringen om Formiddagen i Kirken, hvor de enkeltvis maatte opremse Jule-evangeliet og fik Figner af Præsten, hvis de var rigtig flinke; saa var der Gaverne fra Forældrene maaske en lille Harpun til dem hver eller en ny Slæde, saa var der Julekosten, tænk Kongen i Danmark gav dem allesammen Gryn og Ærter og Brød, og det var herligt til Afveksling for det evindelige Sælkød, Fuglekød eller Fisk. Og tænk til Børnene var der smaa morsomme Brød, som de fik Lov til selv at skære af, frisk Rugbrød og Spæk, for det var noget som smagte.

Og Bestyrerens Dreng, Paulus' Legekammerater havde sagt, at de fik smaa Stykker Sukker og Kager og mange andre rare Ting, og maaske faar de Lov at komme hen at se Juletræet. Paulus havde set det i Fjor, det var en Granstage, hvortil der var bunden Enebærkviste og med mange smaa Lys paa — og Kræmmerhuse, for Bestyrerens Dreng havde fortalt, at



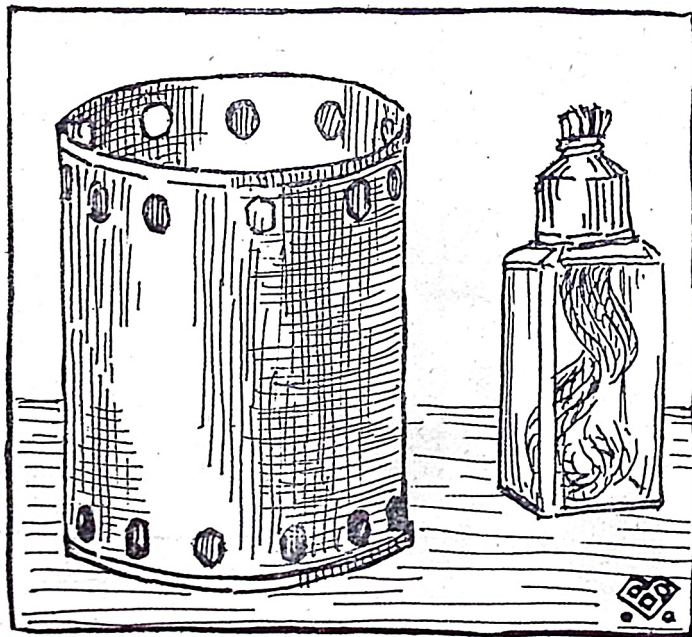
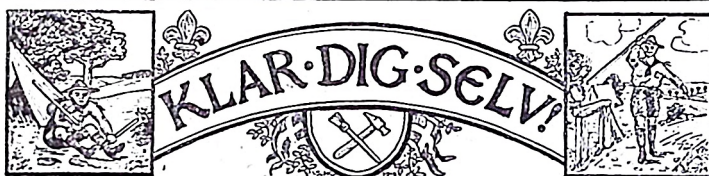
En Sælffanger.



Sælen bringes hjem.

saadanne Juletræer voksede hjemme i Danmark. Og Salmesangen, alle Børnene fik Lov til at gaa fra Hus til Hus og synge Julesalmerne, alle dem Paulus havde lært i Skolen og nu lært Hanseralsk, fordi han endnu ikke var i Stand til at læse.

Ja, der var rigtignok meget at glæde sig til, meget nyt for den lille Eskimodreng, hvis Forældre var Hedninger, for ham, der var født i en lille Snehytte deroppe i det høje Nord, hvor om Vinteren kun Maanen og Stjernerne lyser.



Skrammelkasse- Altmuligmandsopgave.

Hermed en Løsning paa sidste Altmuligmandsopgave; det er et Spritapparat til Friluft. Konservesdaasen er Skærm, Hullerne i den til Træk; i Glasflasken hældes Spritten, der suges op gennem Bomuldstraaden, *Blyhætten er det øverste af en Lanolintube*. Glasflasken anbringes inden i Daasen og antændes, hvorpaa en Kasse-rolle anbringes ovenpaa.

Jørgen Hostrup-Schultz.

1. Vesterbro.

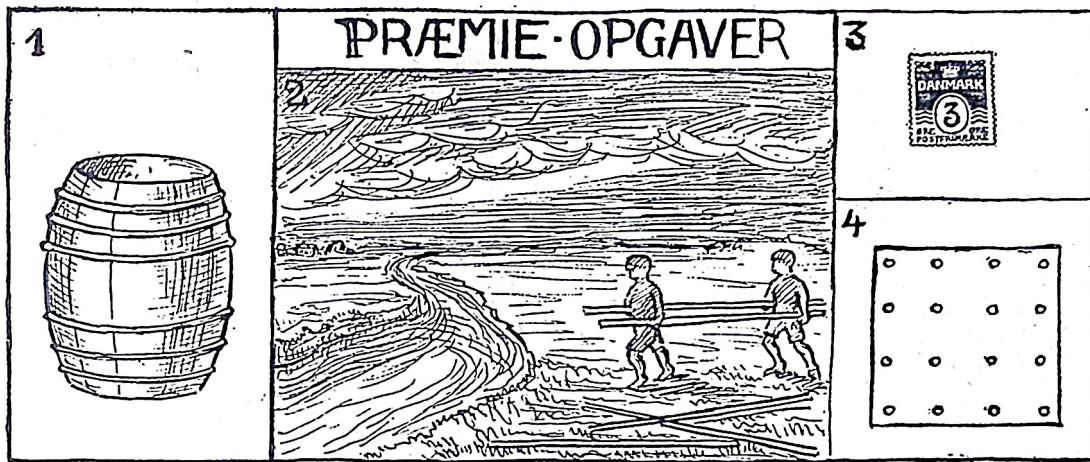
Aaboulevard 50, Kbhvn. N.

Ovenstaaende Løsning er tilkendt Præmien paa de 10 Kr.

Brug kun

Vegetariske Retter i Daaser,
fortrinlig i Smag, billigt i Brug.
Alt i Konserves og tørrede
Frugter føres.

..... „SANA“
Telf. 5650. Skindergade 28



1. To Spejdere streddes om hvorvidt hosstaaende Tønde, der indeholdt Vand, var halv fuld eller ej. De havde intet Maal og maatte derfor finde en anden Udvej. Hvorledes bar de sig ad?

2. To Spejdere var blevet sendt forud for at lave en Overgang over Aaen, for at Troppen kunde marchere over. Det viste sig imidlertid, at der ikke var andet Brobygningsmateriel at finde end 4 Brædder paa hver 5 m Længde.

Desværre var Aaen 6 m bred, og de havde intet som helst Middel til at sætte to Brædder sammen. Hvorledes løste de mon deres Opgave?

3. Hvorledes skal man klippe i et Frimærke, for at man kan jage en knyttet Haand gennem det?

4. Skibet var blevet læk, og Tømmermanden, der skulde udføre Reparationen kunde kun finde eet Stykke Træ, der egnede sig til at reparere Skaden med. Men dette Træ havde, som vist, 16 smaa Huller, og Tømmermanden skulde bruge et kvadratisk Stykke uden Huller.

Hvorledes bar han sig ad med at faa saa stor en Kvadrat som muligt skaaret ud af det gennemhullede Træ.

Vor Præmieopgave staar denne Gang kun aaben for Læsere under 14 Aar.

Løsningerne indsendes til Postbox 75 Viborg, senest den 10/1 1920, tydeligt mærket med Navn, Adresse og Alder.

For Løsningen af Opgaverne — der hører sammen alle 4 — udsættes 6 gode Bogpræmier. Kommer der flere end 6 rigtige Løsninger foretages Lodtrækning.

Resultatet bekendtgøres i „Spejdernes Magasin“'s Februar-Nummer.



Fra 20. December fra-
træder Kaptajn Gredsted
p. Gr. af Rejse til Udland-
et Redaktionen af „Spej-
dernes Magasin“. Redak-
tionen overtages af Pre-
mierlft. Rasmussen, Vi-
borg og Bladets Adresse
bliver som hidtil Box 75,
Viborg.

TELTE vandtæt imprægneret
Telt dug
amerikansk Army duck
J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, TELEFON 6631

2 Liter sød Mælk.

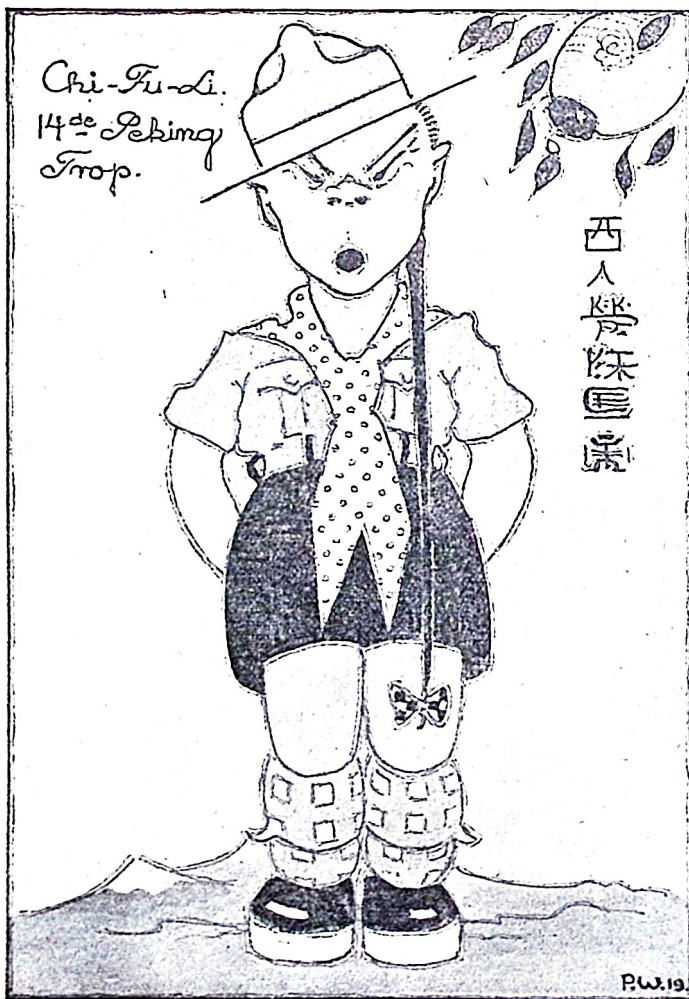
Det er en lille Virkelighedsskildring, jeg her vil fortælle jer, fra min egen Skoletid og om min første Kærlighed. Lyse Minder er en stor Skat, og jeg tænker tidt tilbage paa min Skoletid — især paa denne Begivenhed, selv om det er med Vemod i Sindet.

Jo, hun var virkelig yndig den lille Esther Lange, og der var da ogsaa mange flere end Povl — min bedste Ven — og jeg, der blev stolte over et Smil fra hende, og naar hun med smaa sirlige Skridt vandrede hjem fra Skolen og ud til sine Forældres smukke

Villa uden for Byen, blev hun betragtet af mange længselsfulde Skoledrenge-øjne.

Ak ja — i mange ensomme Bøge, i den nær ved Byen beliggende Skov, stod Esther Langes Navn, og naar en af Kammeraterne i Timen længselsfuldt sad og stirrede ud i den tomme Luft, vilde et spejdende Øje tidt have kunnet opdage et gennemboret Hjerte med Bogstaverne „E. L.“ i paa vedkommende Drengs Regnepapir.

Foreløbig nød jeg dog den skønnes Gunst, og jeg var i den syvende Himmel. Livet var rigt og herligt, syntes jeg, naar Esther og jeg fulgtes ad fra Skole og talte og talte.



Brug Aggerbeck's Sæber.

Saa godt som hver Aften ved 6-Tiden var Esther inde i et Mælkeudsalg i Byen og hente Mælk, og det var da blevet en fast Skik, at jeg mødte hende her for at følge hende ud til Villan, idet jeg med den ene Haand bar hendes Mælkespand og med den anden bød hende af nogle billige Bolcher, som jeg købte hver Aften hos en Kobmand ved Siden af Mælkeudsalget. Jeg husker endnu Kobmandens poliske Smil, naar jeg hver Aften mødte op og købte for 5 Øre Bolcher.

Imidlertid mærkede jeg snart, at min for saa uadskillige Ven Povl blev mere og mere kolig over for mig ved alt dette, og til sidst blev vi ligefrem i det skjulte Uvenner; men hvad brød jeg mig herom, naar blot jeg havde den skønnes Gunst.

Saaledes gik det hele den lange Sommer og Efteraar. Vinteren var begyndt.

Det var i Januar Maaned, at den ulyksalige Begivenhed indtraf, som brat skulde odelægge det hele. — Lad mig inden jeg gaar videre fortælle, at Povl ogsaa boede et Stykke uden for Byen, ikke saa langt fra min elskede Esther, og at der imellem Byen og Povls Forældres Villa laa en lille Dam, som om

Bogtrykarbejde

til gængse Priser leverer

Hellerup Bogtrykkeri

Kommunens ældste Bogtrykkeri

(Indehaver: Johan Henriksen)

Hellerupvej gennem Porten Nr. 8

Tlf. Hellerup 334

Hellerup-Spejdernes Barber & Frisør
bor Strandvej 189 — Tlf. Hellerup 879y

Barbersalonen „Elegant“
er Hellerups første Barbersalon.

Specialitet:
Ansigtsmassage
Hovedmassage
Rationel Behandling mod Haaraffald



En Spejder, som ikke kan smøge Blusen op for lutter Duelighedstegn.

== Altid det nyeste for Sæsonen! ==
 Hovedforretningens Priser.

Strandvej 163. ILLUM. Telf. Hell. 324.
 692.

AXEL VELDEN

Prima
Chesterfield-Lædermobler
 og engelske do. med Gobelinstof.
Specialitet: Overpolstrede Mobler.
 Hovedforretning:
 Strandvej 187. — Telf. Helrup 75

Stort Lager og Udstilling
 af Egetræs- og polerede Mobler
 Strandparksvej 11. Telf. Helrup 2064 x

NBI Ompolstring af Mobler, samt Mørkiser
 og Dekorationsarbejder anbefales.

Gør Deres Indkøb af —
Beklædningsgenstande
 til Sportsbrug i
Engelsk Herre-Magasin,
 Viborg.

Vinteren altid var tilfrosset. Nu havde Povl til sine Forældres og Tjenestepigen Stines mægtige Forbavselse i den sidste Tid tilbudt at gaa dennes Ærinde i Byen efter Mælk, og han drev gerne — tilsyneladende fuldstændig ligegyldigt, men med Misundelsens Brod i sit Indre — af Sted et lille Stykke efter Esther og mig.

Som sagt, det var en Dag — eller rettere en Aften — i Januar Maaned. Esther og jeg vandrede muntert af Sted ved hinandens Side, og naar vi vendte os om, bemærkede vi fnisende Povls tilsyneladende ligegyldige, slentrende Skikkelse bag os. Da vi kommer forbi omtalte Dam, bliver Esther fristet af dens lokkende, tilfrosne Flade og begiver sig ud paa den for at tage en Glidetur paa den spejlblanke Is. Jeg selv vilde ogsaa prøve 'en Gang og træder tankeløst ned paa Isen, men ikke saa snart havde jeg begge Fødder paa

Kendte Aarhus
Firmaer.

AAGE HASS'
 BØGER - PAPIR - MUSIK
 KUNST
 BRUUNSGADE 33 - TELEF. 1400

Spejdertørst

slukkes bedst med

Thors Mineralvand.

Fabrikant: Premierlojtmant **Thorsen.**
 Tlf. 527. Aarhus. Tlf. 527.

A. Muchitsch,
Pelsvare- & Hattemagasin.

Vestergade 7. - Telefon 932.

Aarhus.

Kendte HjørringFirmaer

Tøjhuset
Hjørring
Telefon : 243

Carl Jensen
Vin- & Tobakshandel

Jernbanegade 3 - Hjørring
(ved Siden af Arthur Hassing)

■■■■ Telefon 698 ■■■■

Aktieselskabet Jydsk Bisquitfabrik
Telefon 711

J. A. R. Sønder
Barber & Frisør
Torvet — Hjørring

GULDSMED
ARTHUR HASSING
TELF. 268 :: HJØRRING

Gør Deres Indkøb af
Beklædningsgenstande
til Sportsbrug hos
Axel Christensen & Co.
Hjørring

L. P. LARSEN
Cigarer & Cigaretter
Stokbrogade 1 - Telf. 446
■■■■ Hjørring ■■■■

Manufakturvarer
Chr. Madsen
■■■■ Torvet 1 ■■■■

Hjørring Amts
Andels-Svineslagteri
Husk vore
fine bayerske Pølser

Isen, for jeg glider bagover og sætter mig lige paa Bagdelen, medens Mælke-spanden ryger ud af Haanden paa mig og med en halvt flyvende, halvt gli-dende Bevægelse farer hen over Isen. Jeg sendte et forfjamsket og fortvivlet Blik hen til Esther, men Ak! den skøn-ne havde vendt Ryggen til og stod og hulkede af Angst over alle de Skænd, hun vilde faa, naar hun kom hjem og havde spildt de 2 Liter sød Mælk.

Imidlertid var Povl kommet til og stod og overskuede Situationen med et triumferende Blik. Jeg rejste mig op fra min nedværdigende Stilling og stod under hele den efterfølgende Scene stum, angerfuld, fortvivlet og rasende, medens jeg led alle Skinsygens mar-trende Kvaler.

Lad mig gaa kort hen over det næste, thi jeg holder ikke selv af at mindes derom. Kort sagt, Povl havde 2 Liter sød Mælk i sin Spand, ligesom Esther før havde haft i sin. Disse 2 Liter blev nu forsigtigt hældt over i Esthers Spand, og Parret vandrede af Sted, Esther med et knusende, haanligt og Povl med et triumferende Blik til mig.

Hvad Povl senere fandt paa at fortælle sin Moder som Undskyldning for den tomme Spand, ved jeg ikke, men det har sikkert ikke været blide Ord, der har modtaget ham.

Men hvem havde ikke med Glæde taget imod alt, alt for en saadan Belønning som den lysojede, gullokkede Esthers Gunst.

„Onkel.“

Godt gjort.

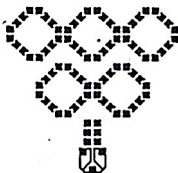
Til venstre *Johs. Jacobsen.*

Ogsaa i Aar har Isen givet Spejderne af Hobro Kolonne Lejlighed til ved rask og snarraadig Optræden at vise, at Spejdernes Motto „Vær beredt“ ikke blot er tomme Ord.

Søndag den 16. November faldt en lille Purk i en Vaage paa vestre Fiord uden at de mange raadville Tilskuere gjorde noget Forsøg paa at bjerge ham.

Til alt Held havde Tropsfører Johs. Jacobsen af 1. Hobro Trop bemærket Ulykken; han greb en Slæde og søgte i liggende Stilling at skubbe sig ud til Vaagen for fra Kanten af denne at faa Forbindelse med den lille uheldige Slædekører. Isen brast imidlertid under Tropstoreren, som derfor resolut kastede sig i Vandet, og efter en Del Besvær fik han Drengen op paa Kanten af Isen og sendte ham med et kraftigt Skub langt ind paa den sikre Is.

Redningen var ikke ufarlig, thi



hvor man kan bunde i Fjorden er Bunden dækket af et tykt Lag Mudder, som man ved ethvert Forsøg paa at arbejde sig op af blot synker længere ned i.

Johs. Jacobsen er almindelig afholdt af hele Kolonnen, der af Hjærtet under ham den Tilfredsstillelse, der ligger i, at have redet et Menneske fra at drukne.

Kendte Hobro Firmaer.

A. KIBSGAARD MIKKELSEN
MUSIK- OG BOGHANDEL
HOBRO

Fedeverar, Konserves og Ost.
Th Nygaard

Husk Musikhuset i Hobro.
Tlf. 312. K. K. Andreasen.

Fest- og Lejlighedsgaver
Brdr. Nielsen,

Juvelerere og Guldsmede.

Chr Grønkjær
Blomster- og Kranseforretning.
Telef. 205. Hobro. Telef. 205.

Solide Rygsække
anbefales.

Fr. Buhl, Hobro.

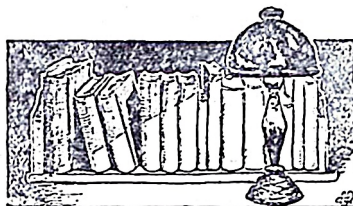
Hobro Cyklelager.
Fr. Mikkelsen.

Møbel- og Ligkistelageret
bedes erindret. Telf. 250.
A P JENSEN

Spisechocolader

i stort Udvalg.

Fr. Thustrup.



NYE BØGER

LAURA KIELER.

Sønderjyske Børn efter 1864.

Hagerups Forlag.

3. Oplag.

Vi har vidst, at de har grædt, de sønderjyske Kvinder. Vi har vidst, at Mændene har lidt og kæmpet, at Fængsler og Fredløshed i eget Land har krævet sine Ofre! Og vi ved at seks Tusinde gode Mænd har givet deres Liv for et Land, som ikke var deres! Vi har vidst det, alt for vel! — Men Børnene! Uvilkaarlig knytter Næven sig, og Øjnene bliver saa underlige, naar man læser denne Bog. At sligt har kunnet finde Sted, og det i et Land, der, efter eget Skøn, var Civilisationens og Kulturens Bærer! Dog, lad os ikke tale ondt om de døde! De to Lovers Land bliver vel snart vort, og lad det saa være gemt, men ikke glemt. Men det er en Bog til danske Børn om andre danske Børns Kærlighed til deres Land, om deres Lidelser og Opoffrelse for det! Læs den og glem den aldrig!

Ogsaa i Aar udgiver Chr. Eriksen sin „Børnernes Lommebog“, for Aaret 1920, og den er nu gaaet ind i Børnernes Bevidsthed som en meget nyttig og uundværlig Bog. Her findes faktisk alt, hvad en stor Dreng kan ønske at vide og have paa rede Haand. Bogen vrimer af Oplysninger af alle Slags og det er umuligt at give en kort Oversigt over Stoffets Rigdom. Kun skal nævnes en fortræffelig Oversigt over Nordens Historie — man vil særlig lægge Mærke til Sønderjylland — og en interessant Artikel, forsynet med Billeder om Mindesmærker paa Øerne.

„Børnernes Lommebog“ er nu udgaaet som et uundgaeligt Led i Julens Ønskeseddel.

JØRGEN VERNER.

ELEMENTERNES BEHÆRSKER.

Hagerups Forlag.

En Bog, der hvad Fantasi angaar, ikke staar tilbage for en af Jules Vernes Romaner! Paa Baggrund af Kri-gen fortælles om en Ekspedition, der udsendes med det Formaal at hæve torpederede, sunkne Skibe ved Elektricitetens Hjælp. Og der mangler intet: en farefuld Flyvning til Vulkanen Katla paa Island — lange Togter med Under-vandsbaade — sunkne Skibe og farefulde Eventyr paa Havsens Bund — endog en Kamp mellem Dybenes Her- rer, to uhyre Søslinger — kort sagt, en Bog, der vil blive slugt af enhver eventyrlysten Dreng.

MARIUS DAHLGAARD.

DRENGÆRE.

Hagerups Forlag.

Fire sunde, gode Fortællinger for Dreng, om den alt for artige Thomas, der endelig faar Luft i et Opgør med sin Uven og viser, at han trods det er en rigtig Dreng — om Krøblingen Søren hvem Kærligheden gør til en Helt — et fornuftigt Eventyr om Dagdrivernes Land — og om en Fiskerkone, der ved sin Ærlighed vinder Lykken til sig og sine.

NIELS K. KRISTENSEN.

EN KØBENHAVNERDRENG.

Hagerups Forlag.

Niels K. Kristensen er som bekendt en af vore mest yndede og afholdte Forfattere af Børnebøger, og han har forsynet vor Litteratur med en Række af udmærkede Børnebøger, der alle vidner om Forfatterens Kærlighed og Kendskab til Børn. Ogsaa denne Bog, som udsendes i 4. Oplag, er skrevet med en Varme og Forstaaelse, der helt river Læsere med sig. Med virkelig Interesse og Medfølelse følger man lille Simons Skæbne, hans Fald og Sejr, hans Fristelser og Kampe, indtil han bliver en dygtig og agtet Mand, der har lært af Livet og dets mange forunderlige Skikkelser.

En ny Sangbog
„Dansk Ungdoms Sangbog“
udkommer inden Jul.

Steen Hasselbalchs Forlag udsender i de nærmeste Dage en ny Sangbog af et sjældent lodigt Indhold, meget praktisk Format (Lommeformat) og til en yderst rimelig Pris (ikke over 2 Kr.).

Den er samlet af Rektor Hartvig Møller, Hellerup Gymnasium, og består af et Udvalg paa ca. 250 af de skønneste nordiske Sange, dog fortrinsvis danske.

Det er en duftende Buket af stemningsfulde Sange, som i ganske særlig Grad vil egne sig for Spejdere som *Baalsange*. Der er Præg af gamle Dages Idyl i disse Sange, af Lune og Poesi — en Duft som af god gammel Vin. Det er „de gode gamle Sange og de ny, som har samme Præg som de“ — som Rektoren siger i Forordet.

Derimod indeholder Samlingen ingen *Marschsange* eller „Pjankesange“. Mu-

ligvis vil dog Samlingen senere blive suppleret med et Hæfte af saadanne.

Enhver Spejder burde eje denne Sangbog. Den vil sikkert blive en kjærkommen Julegave. *T. Fr.*

DANSKE DRENGES JULEBOG 1919.

Danske Drenges Forlag.

En rigtig Julebog med al Julens Hygge. Den indledes med et smukt Juledigt af Vilhelm Gregersen og en mandig Juletale til Drengene af Provst J. Ammundsen — og saa følger en broget Række Fortællinger, spændende, rørende, morsomme, skrevet af Forfattere som Sigge Strömberg, Torry Gredsted, Niels K. Kristensen og Bernt Lie. Bogen fremtræder smukt udstyret og med Billeder af fremragende Kunstnere, og den indtager en Førsteplads i den Vrimmel af Julebøger, der spredes over Lande.

ROLF BENNET.

Lojtnant Lawless' Eventyr.

Pios Forlag.

Lojtnant Lawless er en Vovehals, altid midt i de umuligste Foretagender og altid lige paa Nippet til at blive Kaptajn. Han maa absolut være i Familie med den bekendte Kaptajn Kettle. Man læser de mange Krigseventyr med et Smil og glemmer aldrig den kostelige Historie om, hvorledes han antog Zarens Lystyacht for et Nihilistskib, arresterede Zaren og paa Vej til Havnen underholdt ham med sentimentale Somandssange og daarlig Whisky. Men Bogen giver ogsaa et ualmindeligt interessant Billede af Eglends smaa, seje Vogterhunde ved dets Port: de rastløse, hurtige Patruljebaade paa den taagefyldte, urolige Nordso, og trods det Skær af Humor, der lyser fra Bogens Blade, ser man et Glimt af seje, stædige Britter i en fygende Storm paa et skummende braadt Hav — paa Vagt for Englands Kyst.

Danske Drenges nye Sangbog.

Ønsk dig den i Julegave.

Dansk Ungdoms Sangbog.

Samlet af Rektor Hartvig Møller.

Den kendte Skolemand og Spejderfører Rektor Hartvig Møller har i denne Bog samlet alle de lodigste nordiske Sange.

Han skriver i Forordet:

Heri findes de gode gamle Sange og de nye, der har samme Præg som de.

De er ordnet gruppevis efter deres Stemning, saa at de Sange staar sammen, som det kan tænkes, at man vilde have Lyst til at synge sammen.

God Ungdom elsker at synge gode Sange, og den bliver bedre af at synge dem.

Til dem er denne Samling.

Steen Hasselbalchs Forlag.

Egnet til Skolebrug.

Den bedste Spejdersangbog.

„Vor Ungdom“s Læsere bør alle være i Besiddelse af

LOMMEBOG FOR SKOLEELEVER 1920.

Pris 2 Kr. 25 Øre indb.

Rektor Hartvig Møller redigerer som sædvanlig Lommebogen og har skrevet en interessant Artikel „Vandrefuglene“; det er dog ikke om Fugle, men om Drengene, som i deres Fritid drager ud i Naturen sammen med nogle Kammerater. Foruden det sædvanlige Stof bringer Lommebogen i Aar 8 meget smukke Billeder fra Sønderjylland, trykt paa Kunsttrykpapir.

V. Richters Forlag.

MARIUS DAHLGAARD. SØREN RASK.

Hagerups Forlag.

Tre smaa Baade, roet af begede Sømand — i Forstaven en hidsig lille Kanon. En stor engelsk Brig med skyhøj Rejsning og et Bjerg af Sejl. Onde gule Glimt, der lyner gennem en graa, tyk Banke af Krudtrog, som dovent ruller hen over det blanke Vand. Et frisk Pust af Saltvand og fejende Blæst som fra en Roman af Matryat. Saadan er den Bog, som Marius Dahlsgaard har skrevet. Han opruller en Række levende og farverige Billeder fra en af de eventyrligste Episoder i vor Historie: Kapertiden. — Den mægtige, engelske Flaades Ankomst, det brogede Liv i vor den Gang eneste internationale By, Helsingør, Kamp med Smuglere og Spioner; Kapring af engelske Koffardiskibe i de danske Farvande; Livet i København, naar Kapergasterne havde Landlov og lod Pengene rulle til Forargelse for de kopenhavnske Spidsborgere. Og Forfatteren tegner et glimrende Billede af Datidens danske Matros: sejt og modig, sovant fra sine jordomspændende Togter, krigsvant ved sine Kampe med malaiske og kinesiske Pirater i Østens Have og Sammenstød med engelske og franske Kapere i Kanalen; en stout, solbrunet Gut, der vel kan slaa sig løs, naar han kommer i Land, ikke gaar af Vejen for en rask Kamp, men dog med et ærligt og godt Hjerte.

En Bog som enhver, der bryder sig om sit Lands Historie, vil læse med den største Interesse. *Poul Clausen.*

EJNAR SCHROL. URSKOVENS BØRN.

Hagerups Forlag.

En Fortælling fra Stenalderen om Drengen Puku, som befrier sin Mor, der har levet i aarelangt Fangenskab hos den grusomme Galp. Forfatteren forsøger at give et Billede fra Tidernes Gry, men hele Skildringen virker for nutidsagtig, og man leder forgæves efter det fjerne og mytiske, der uvilkaarligt foresvæver en ved Tanken om hine fjerne Dage, da Verden var ung.

GUSTAV LINDWALL. GULDAARET.

Hagerups Forlag.

En træffende og meget underholdende Skildring af Australien midt i forrige Aarhundrede. Med Spænding følger man Heltene paa deres Eventyr i „Busken“, under Steppebranden og de halvvejs lovløse Forhold i Melbourne, da alle Mand, endog Politibetjentene, drog ud til de nyopdagede Guldminer. Bogen er forsynet med en Række fortræffelige Billeder.

MARIUS DAHLGAARD. Skibsdreng Peter Rasmussen.

Hagerups Forlag.

En underholdende Fortælling om Skonnert „Ellen“ af Årø og dens Togt under Krigen, om Handelsspioner, tyske U-baade, der hensynsløst slaar ned paa de værgeløse, neutrale Skibe — og om en gammel Mor, der møder sin tabte Søn.

NIELS K. KRISTENSEN. ONKEL KNUD PAA FERIEBESØG.

Hagerups Forlag.

En munter og fornøjelig Bog, saa fuld af harmløse Løjer, og fortalt paa en saa frisk og smittende Maade, at man ufrivillig rives med. En Bog, udmærket til Højtlesning en Vinteraften eller ved et Lejrbaal.

E. & A. KNIPE. Lykkeskillingen.

Jespersens Forlag.

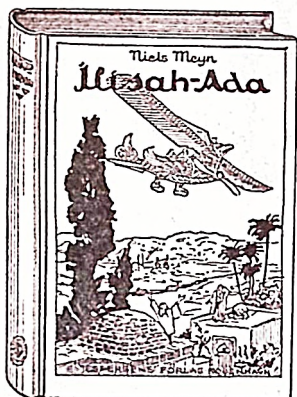
En rørende og fængslende Fortælling om en lille engelsk Piges Eventyr under den nordamerikanske Frihedskrig. Man faar et ualmindeligt tiltalende Indtryk af det unge, amerikanske Folk, hvis Frihedsbegejstring og Kamp for Idealerne minder om Middelalderens paa engang barnlige foldige og mandigstærke Korsfarere.

ELLEN DUURLOO. Tykke og hans Søstre.

Jespersens Forlag.

En fortryllende lille Bog, saa fornøjelig og charmerende, at man læser den, snart med et Smil om Læben, snart med Taarer i Øjet. Saa levende er de tre pragtfulde Unger tegnet, at man tror, de forer deres fornøjelige Tilværelse et eller andet Sted i vort lille Land. Med det konne Udstyr og Axel Mathiesens fornøjelige Tegninger vil den være en meget kærkommen Gave paa et Julebord.

TRE JULEBØGER! FOR ALLE SPEJDERE.

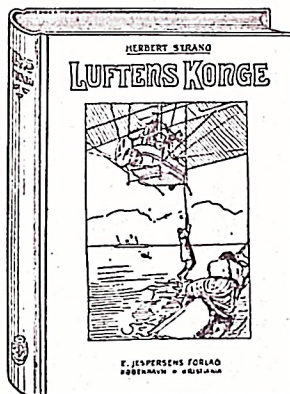


Indb. 3,50.

„En glimrende Ungdomsbog“.

Isah-Ada er et oldarabisk Navn, der betyder „Gud giver Lykke“. Fortællingens kvindelige Hovedperson er en arabisk Fyrstinde, til hvis Land en europæisk Ekspedition kommer. Bogen, der bringer Læseren gode Oplysninger om et ellers ukendt Lands Folk og Historie, er meget fængslende og farverigt skrevet og viser sin Forfatters store Kendskab til Emnet.

Herbert Strang er Englands bedste Dreng-Forfatter.

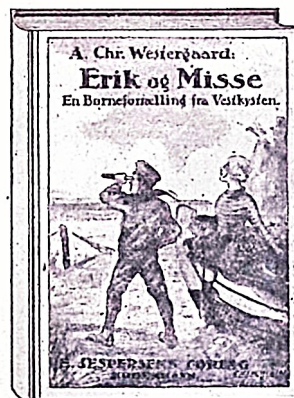


Indb. 3,50.

Bogen handler om den 18-aarige Opfinder Tom Dorrell og hans Fællers eventyrlige Lufttogt ind over Marokkos Ørkener for at befri den engelske Diplomat fra Sheikhens Fangenskab. Man sidder i én Spænding fra først til sidst, men vi kan dog berolige Læserne med, at det ender godt. Det vil blive Julens Bog for alle raske Drengene.

H.

En meget tiltalende og underholdende Bog, der er selvskrevet til Børnebibliotekerne. — Der er spændende, livfulde Optrin, som foregaar paa Jyllands Vestkyst under Verdenskrigen: Smuglerjagt, Minesprængninger, Strandinger og Flyverkampe; der er belærende Kapitler om de berømte store Strandinger („St. George“ og „Defence“ i 1811, „Alexander Newsky“ i 1868), og der er endelig det behørgige Kvantum „Edelhed og Godhed“. Et Par Kapitler om Sne er overordentlig livligt og fornøjeligt fortalte.



Indb. 3,50.

Vi anbefaler paa det varmeste Bogen som Julegave. Det er en virkelig god Bog, som Forældre roligt kan give deres Børn i Hænde og bagefter selv læse. N. G.

A. CHR. VESTERGAARD. ERIK OG MISSE.

Jespersens Forlag.

Erik og Misse er to raske Børn, som vokser op ved Vestkysten. Vi følger dem i deres daglige Liv, deres Oplevelser, Glæder og Sorger. De oplever mangt og meget, Kamp med Smuglere, en Stranding, Flyverkamp — man vil sikkert huske den sønderjyske pligttopfyldende Flyverchef, der hader Krigen, og den gamle Tolders Fortællinger om de grufulde Strandinger i Begyndelsen af forrige Aarhun-

drede, da Hundreder af engelske Marinere fandt deres Død paa de jyske Revler i Julenattens brølende Kog. Og gennem Bogen slynger sig som den røde Traad to Forældres Kærlighed til deres Børn. Den underholdende og hyggelige Bog er udmærket fortalt, er kort sagt en Børnebog, som den skal være.

AUGUSTA SEAMAN. SAFIRSIGNETEN.

Jespersens Forlag.

En meget ejendommelig Bog med

en interessant Handling, som vi imidlertid ikke skal røbe. Vi skal kun bemærke, at den handler om fire amerikanske Pigebørn, der finder en gammel Dagbog og med stor Skarpsindighed konstruerer Historien om en ung Piges Oplevelser under den nordamerikanske Frihedskrig. Fortid og Nutid er spundet sammen paa en saa fin og fortryllende Maade, at man gribes af en ejendommelig fjern og drømmende Stemning og med en underlig Vemod skilles fra de Mennesker, som Forfatterinden paa en saa nænsom og indtagende Maade har skildret.

I. P. JENSEN.

Ludvig Holberg—Thorvaldsen.

Jespersens Forlag.

Der kommer et Tidspunkt, da selv den mest eventyrlystne Dreng trættes ved de fantasifulde Bøger, der paa Baggrund af vor teknisk fuldkomne Tid bevæger sig fra Havsens Bund gennem de fagre, ukendte Riger paa Jorden til Mælkevejens fjerne Verdener. Han vil have Virkelighed, vil plante sine Ben fast i Tilværelsen og se Livet, som det er. Og Livet er jo selv det dejligste Eventyr, siger H. C. Andersen. Man kan næppe heller tænke sig mere underholdende og eventyrlige Fortællinger end disse to: om den fattige, ukendte Student, som blev to Landes Lære- og Tugtemester, og hvis Vid fryder os den Dag i Dag — og om Fattigmands-sønnen, hvis Mejsel løste Marmorets bundne Skikkelser og skabte en Hær af Værker, hvis Lige aldrig er set. Forfatteren fortæller om disse to Mænd i et klart og jevnt Sprog, ligefremt og naturligt, saaledes, som Drengene synes om det; og de vil hjælpe til at vække en Følelse af Kærlighed til vort Land

og Lyst til at udrette noget til dets Ære.

Det er Bøger, som ikke bør savnes i noget Folkebibliotek eller paa Boghylden hos alle raske Drengene.

Poul Claussen.

NIELS MEYN.

ILISAH-ADA.

Jespersens Forlag.

„Et Blad af den hvide Races saakaldte Sejrgang“ kunde Undertitlen gerne være. Med sin sædvanlige storlaaede Fantasi fortæller Niels Meyn om en moderne Cortes, der i Spidsen for en Skare velbevæbnede Mænd, under Navn af videnskabelig Ekspedition, søger at erobre et ældgammelt Kulturrige dybt inde i det solglødende, gyldne Arabien. Under en Række eventyrlige Begivenheder, ved Hjælp af Maskinskyts, List og Troløshed trænger de gennem Landet. I Kraft af den hvide Herskerraces Intelligens og dermed følgende høje Kultur skyer de intet Middel for at naa deres Maal: at tilfredsstille deres Guldthirst. Heldigvis naar de det ikke! Selv om de

bliver rige, maa de dog drage hjem med Skam, overvundet af et Folk, hvis Kultur staar meget højere end den hvide Races, et Folk, hvis Land forskaanes for den saakaldte Civilisations „Velsignelse“, repræsenteret af Rifler og brudte Eder. Herskerstammen har atter sat en Plet paa sit Skjold ved sin stolte og hovmodige Foragt for de „vilde“ aandelige Kultur, nedkaldt Haan og Foragt over sig — og atter traadt en Række blodige Spor paa sin Sejrgang over Jordens Runding.

Poul Claussen.

HERBERT STRANG.

Luftens Konge.

Jespersens Forlag.

En eventyrlig Beretning om en mærkelig lille Flyvemaskine, en engelsk Diplomat og en „Røverbaron“ dybt inde i Marokkos øde Bjergegne. Over Bogen hviler et Skær af Humor — som der saa ofte gør over de engelske Romaner — en Humor, som synes at sige, at det gaar nok godt alligevel, selv om det til Tider ser lidt broget ud.

Poul Claussen.

FLØDE
CAMELLER
FRA
DANSK-ENGELSK
CAMEL FABRIK
ER DE BEDSTE
OG
MEST VELSMAGENDE

Chic Fløde Caramel
D. E. C. Creame Caramel
Nucca Caramel
D. E. C. Chocolate Caramel
Blacks Toffee Stænger
Iris Caramel
Faas overalt i Skandinavien

